REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 5, 1966 — No. 731 — 21st YEAR OF PUBLICATION

TAAK VOOR CANADA

Een persoon die geen doel heeft of geen verantwoordelijke taak in zijn leven heeft te vervullen wordt dikwijls een vervelend mens. Hij zeurt en klaagt over alles wat hij maar bedenken kan. Niets is er naar de zin. Op alle slakjes wordt zout gelegd. Hij redeneert het honderd uit, maar aanpakken is er niet bij.

Op zo'n persoon lijkt Canada en haar regering bij tijden. In het parlement wordt veel geredeneerd, maar er wordt betrekkelijk weinig tot stand gebracht. Kritiek is er in overvloed. Kritiek op Amerika (Vietnam en de 'guidelines'), en onderlinge kritiek (Liberalen en Conservatieven; Frans- en Engelssprekend Canada). Diepzinnig wordt er gesproken over de identiteit van Canada, maar veel ruggegraat vertoont deze 'identity' niet.

Onlangs is er in Ottawa een conferentie gehouden van afgevaardigen van 13 Caraïbische landen en Canada. Op deze geslaagde conferentie heeft men beloofd elkander te helpen en nauwere samenwerking te zoeken. Financiële hulp zal worden toegezegd. Het handelsverkeer tussen de landen zal toenemen. De emigratie naar Canada zal voor inwoners van de dertien Caraïbische landen worden vergemakkelijkt. Gezien de economische en sociale toestanden van genoemde dertien landen is het duidelijk dat Canada de taak op zich zal nemen deze hulpbehoevende landen te helpen.

Het lijkt er op dat dit een eerste stap is, die leidt het het aansluiten van Canada bij de "Organization of the American States", om samen met Amerika de schouders te zetten onder de moeilijke taak om de Zuid-Amerikaanse landen tot bloei te brengen.

In elk geval is het een verblijdend teken dat Canada op genoemde conferentie heeft getoond zich verantwoordelijk te weten voor het welzijn van de onontwikkelde landen. Waarom zou een groot land als Canada zich afwenden om een dergelijke taak op zich te nemen? Waarschijnlijk helpt het aanvaarden van deze taak Canada over haar humeurigheid en zeurderigheid heen.

□□□

GEZAMELIJKE HULPVERLENING

Onlangs heeft Mr. Jean Marchand, de minister van "Citizenship and Immigration", officiëel meegedeeld dat degenen, die tot dusver in de Pickle Crow Mines te Pickle Crow, Ont. of bij de Lake Simcoe Industries Limited te Beaverton, Ont. werkzaam zijn geweest (ongeveer 350 man), geldelijke steun tot een maximum van $1.000,— van de regering kunnen ontvangen om zich op een andere plaats, waar voldoende werkgelegenheid is, te vestigen, aangezien genoemde fabrieken worden gesloten.

Is dit een vorm van socialisme? Sommigen denken van wel. Wanneer er voor betrokkenen geen werkgelegenheid meer is, dan moeten die mensen op eigen gelegenheid naar een andere plaats verhuizen om werk te vinden. Moet vadertje Staat dergelijke mensen nu meteen in bescherming nemen? Overal in Canada zijn er mensen, die wegens het opheffen van een bedrijf worden ontslagen en dus genoodzaakt zijn ergens anders werk te zoeken. Men moet de mensen van tegenwoordig toch niet teveel in de watten leggen. Door al deze staatszorg, zo redeneert men, wordt het persoonlijk initiatief gedood.

Hebben deze mensen gelijk?

Ongetwijfeld moedigen wij elke vorm van persoonlijk initiatief aan! Mensen met initiatief bouwen de kerk, het land en de maatschappij.

Economische en sociale toestanden kunnen echter van die aard zijn, dat persoonlijk initiatief bijna onmogelijk is. Wanneer er zo'n 350 werknemers en hun gezinnen op straat komen te staan, hun huis niet kunnen verkopen, omdat er geen liefhebbers voor zijn als gevolg van de uitzichtloze economische toestanden en er ter plaatse geen ander werk is te krijgen, dan kunnen de slachtoffers gemakkelijk verarmen en geestelijk worden lamgeslagen, omdat ze geen uitweg meer zien.

De regering wil juist door de financiële steun, een bedrag dat in vergelijking met wat zij verliezen zeer gering is, het initiatief van de bewoners van de vaak afgelegen dorpen aanwakkeren. Met deze gift wil de regering hen alleen maar op gang helpen.

Trouwens, wie zal zeggen hoeveel het de regering zou kosten indien deze mensen, eenmaal verarmd, van regeringswege zouden moeten worden geholpen?

Het is echter niet alleen om praktische redenen dat wij de daad van Mr. Marchand goedkeuren. Het is eveneens onze christelijke overtuiging die onze houding bepaalt. De staat heeft de taak om de 'zwakke' te helpen, indien dit nodig mocht zijn. Deze taak behoort niet alleen tot de kerk, want de staat is beslist meer dan een groep individuën, die als los zand aan elkaar hangt. De staat is óók een gemeenschap al verschilt ze dan van die van de kerk.

Het enthousiasme van nieuw-Canadezen om Engels te leren is duidelijk uit de menigte die de stoep van Central Technical School in Toronto vulde op de eerste avond van een zesweekse cursus in Engels, gesponserd door het Ontario Citizenship department. De gratis klassen worden in deze en andere scholen in Toronto en in de Central' Secondary School in Hamilton gehouden. De klassen worden gehouden vier avonden per week van 7.30 tot 9.30.

□□□

DE JUISTE METHODE

Onlangs kregen wij het volgende berichtje onder ogen.

"De afdeling X (de naam doet niet ter zake) van de Bond van "Christian Reformed" mannen in Amerika is met een bijzonder interessant plan begonnen. Zij stellen tienduizenden "frisse en schone" handdoeken beschikbaar, keurig verpakt, voor distributie onder de jongens die in Vietnam vechten. Op de pakjes staat gedrukt "Verfris zowel het lichaam als de ziel". Daarop volgt Psalm 21: "Ik hef mijn ogen op naar de bergen: vanwaar zal mijn hulp komen?" Na de 121ste psalm volgt de verklaring: "Dit is het Woord van God, een gratis exemplaar van de Bijbel zal u op verzoek worden toegezonden in de naam van Jezus Christus door de Christian Reformed Mannen Bond, ..."

Jonge mensen en ouderen werken samen om deze Bijbelse boodschap op ieder pakje te plakken. Zij worden door de Amerikaanse Luchtstrijdkrachten gratis overgevlogen naar Vietnam en in vele gebieden door Christian Reformed veldpredikers gedistribueerd."

Wat zullen we hiervan zeggen.

Om te beginnen: dit moet een hardwerkende afdeling van de mannenbond zijn. Geloof maar dat deze mannen zich uitsloven om de handdoeken te verzenden. Dat men daar niet alleen onderwerpen wil bespreken, maar ook aktief deelnemen aan het werk in Gods koninkrijk prijzen wij ten zeerste. Wij kunnen er een voorbeeld aan nemen.

Wij waarderen het ook dat deze broeders, zo ver van Vietnam verwijderd, hun Amerikaanse soldaten niet vergeten. Dat is prachtig. Ongetwijfeld zoeken de jongens in de chaos een uitweg. Wat konden de broeders beter doen dan hen te verwijzen naar DE WEG, met de prachtige woorden van Ps. 121. In hoeveel gezinnen zou deze Psalm aan tafel niet zijn gelezen de avond voor het vertrek naar Canada of de V.S.?

Wat het idee en het enthousiasme van deze broeders betreft maken we geen enkel bezwaar. Toch zetten we een vraagteken achter de methode.

Laten we ons eens rustig afvragen: hoe zullen die jongens, van wie de meesten totaal van de Bijbel zijn vervreemd, hierop reageren?

Waarschijnlijk komt het hierop neer.

"Daar heb je de kerk weer. Sturen ze je een pakje, maar voordat je weet wat erin zit krijg je een bijbeltekst onder je neus geduwd. Die lui staan altijd met hun teksten klaar. Ze moesten hier maar eens zitten dan zouden ze die vrome praatjes wel afleren."

Stel nu eens, dat de broeders een handdoek hadden gestuurd, verpakt in een gewoon stukje papier met een vriendelijk briefje erbij. Van het soort 'op de man af'. Desnoods voorzien van een evangelie-exemplaar of een tractaatje. Hoe zouden die jongens dan hebben gereageerd?

Misschien in deze geest.

Die kerklui vallen me toch nog mee. Ze denken tenminste aan je. Die handdoek kan ik best gebruiken. Och, ik moet wel niet veel van die poespas hebben, maar het is een hartelijke en pittige brief, kom, laat ik dat tractaatje ook eens lezen.

Bij onze evangelisatiearbeid moeten wij de methode niet veronachtzamen.

Paul Tameling.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

EEN KOMPAS NODIG

We varen in de mist in Nederland.

Politiek en economisch!

U vraagt zich af hoe dat zo plotseling komt?

Het antwoord is misschien iets gecompliceerder dan men zo op het eerste gezicht denkt. Het kabinet-Cals en in 't bijzonder minister Vondeling, die de koorden van de beurs in zijn hand heeft, zegt de man in de straat.

Een overbesteding, die tengevolge heeft een ongunstige handelsbalans en uiteindelijk ook een betalingsbalans met een tekort, volgens vele ekonomen.

Een te snelle loonsverhoging, te grote sociale zekerheden en als gevolg een krimpende arbeidsprestatie en een belachelijk hoog ziekteverzuim, naar de mening van de gewone man.

In elk van de drie opvattingen zit wat.

De Sociaal-economische Raad — men zou kunnen zeggen, het Parlement van de Arbeid — heeft zich ook met dit nijpend vraagstuk beziggehouden en nogal duidelijke taal gesproken.

De Raad wil:

1. *BESTEDINGSBEPERKING*, zowel ten aanzien van het binnenland als betreffende het kapitaalverkeer met het buitenland. Alle sektoren dienen een bijdrage tot inkrimping van de bestedingen te leveren, dus zowel de konsumptie, de investeringen, de overheidshuishouding en het bedrijfsleven.

2. *EEN VOORZICHTIGE LOONPOLITIEK*

De loonsom per werknemer in de bedrijven is in de jaren 1963, 1964, 1965 en 1966 gestegen met resp. 11, 15, 11 en 10,5 pct. De arbeidsproductie (wat iets anders is dan arbeidsprestatie) met resp. 2,5, 7,5, 4,5 en 5 pct.

Het is duidelijk dat dit niet ongestraft verder kan gaan.

3. *ZO MOGELIJK EEN MEER EVENREDIGE KAPITAAL-INVESTERING*, zodat niet het midden- en kleinbedrijf de kastanjes uit het vuur moeten slepen.

In de Tweede Kamer is een debat geweest over de nota-Vondeling, die op de lopende begroting van het jaar 966 een en ander bezuinigde, beter gezegd: uitgaven verschoof.

Het was duidelijk dat de meerderheid, midden in de zomer en tijdens de vakantiemaand, geen kabinetskrisis wenste. De zwaarste opgave van de Regering geldt de begroting voor het jaar 1967, die op Prinsjesdag (derde dinsdag in september) moet worden ingediend. Achter de schermen wordt druk gekonfereerd, naar verluidt over uitstel van de aangenomen en toegezegde verlaging van de inkomstenbelasting, uitstel van de huurverhoging van 10 pct. en uitstel van twee nieuwe sociale volksverzekeringen, nl. ten opzichte van zware geneeskundige risiko's en arbeidsongeschiktheid. Wij weten niet hoe het balletje zal rollen, doch uitstel van verlaging van de direkte belasting zou niet minder dan woordbreuk zijn.

Het levensonderhoud wordt ondragelijk duur in Nederland.

Het prijspeil van de partikuliere konsumptie steeg in de jaren 1963 - 1966 resp. met 4, 6, 4 en 5 pct. Dit betekent voor de niet-loontrekkenden gewoonweg het aanhalen van de broeksriem.

En wie kermen nu het eerst, indien in de naaste toekomst de werkgelegenheid zou teruglopen? Het is ongelofelijk maar waar, de bouwvakarbeiders, die naast hun hoge lonen zwarte bedragen opstreken en bij duizenden de woningbouw in ons land in de steek lieten en in Duitsland gingen werken als ze daar nog meer konden verdienen.

Hier heeft men nu echt te doen met een welvaarts-ziekteverschijnsel.

Minister *Vondeling* heeft zoete broodjes gebakken en beloofd de waarschuwingen ter harte te nemen.

We moeten het nog zien.

Minister van Staat, *Dr. Drees* is tachtig jaar geworden en algemeen geprezen als een gematigd en voorzichtig staatsman. Voor vele partijgenoten zelfs "te gematigd en te burgerlijk". Niettemin was de oude sociaal-democraat in hem nog niet gestorven. Als een van de redenen, dat de Partij van de Arbeid telkens stemmen en zetels verloor noemde hij: het loslaten van specifieke socialistische eisen, o.m. te weinig tegenstand tegen militaire uitgaven.

Zonder oneerbiedig te zijn, toch . . . de vos verliest wel zijn haren, maar niet . . . .

Als het Kabinet voor de verkiezingen van 1967 mocht vallen en de Partij van de Arbeid in de oppositie zou komen, heeft Dr. Drees hun althans de marsroute aangegeven.

Een andere minister, die het zwaar had, was de heer *Smallenbroek*, in verband met zijn houding inzake het ontslag van de Amsterdamse hoofdkommissaris van polities, de heer Van der Molen. Deze man is "eervol' 'ontslag verleend, omdat de burgemeester van de hoofdstad en hij niet goed met elkaar overweg konden. De publieke mening is, dat de burgemeester, formeel hoofd van de politie, de kommissaris een gezagvol optreden onmogelijk maakte. Resultaat, de burgemeester blijft en de kommissaris moet weg. Een kommissie van "wijze" mannen zal nu de zaak onderzoeken, doch de minister heeft moeite deze Salomo's te vinden, evenals een eventuele opvolger van de heer Van der Molen.

En ook hier varen we in de mist.

Gelukkig, ministers (we mogen na Kabinetsberaad nu minister zonder hoofdletter schrijven!) en kamerleden zijn met vakantie. Misschien is hier Tayllerands gezegde van toepassing: "Als het moeilijk is ga dan 24 uur naar bed en je staat verstomd hoeveel problemen zich vanzelf oplossen." Laten we het hopen!

Cn.

INDRUKKEN UIT

CALIFORNIE

Ik ben geen journalist, maar een eenvoudig mannetje.

En nog wel uit de tijd van de Parade der Mannenbroeders.

Het is dan ook alleen omdat men mij verzocht heeft mijn indrukken uit Californië in een artikeltje samen te vatten dat ik hiermede begin.

Dat ik reeds meer dan een jaar terug ben heeft het voordeel, dat men mij niet verwijten zal te snel naar de pen gegrepen te hebben en mijn indrukken eerst maar wat had moeten laten bezinken.

Door zeer bijzondere omstandigheden mocht ik van december 1964 tot april 1965 logeren bij een neef te Chino. Hij en zijn vrouw hebben mij zeer aan hen verplicht door het aangename met het nuttige te verbinden.

Maar het is niet daarover waar ik wat van wil vertellen. Wel over het rassenvraagstuk, het kerkelijke en politieke leven, de voorlichting door de pers, enz.

Tijdens de vele gesprekken waarbij ik daar tegenwoordig ben geweest, viel het mij op dat naar mijn gevoelen de kerk daar anders functioneert dan in Holland. Mijns inziens wordt, vooral in de Hollandse diensten in Artesia, wat wij noemen het volle Evangelie gebracht. Maar ik heb nooit een woord gehoord over de rassenkwestie. Het viel mij op dat de Christenen in Amerika geen ernst maken met het bevel van de Heiland: "Gaat dan heen en onderwijst *al* de volken".

Telkens moest ik konstateren hoe de negers in die omgeving gehaat worden. Men noemt ze "zwarte duivels" en "communisten". Zelfs Dr. Martin Luther King, die een geweldloze politiek wil volgen en droomt van een nieuw-Amerikaanse samenleving waarin negerkinderen onbekommerd zullen spelen met blanke kinderen, wordt een rasechte kommunist genoemd. Ook heb ik wel horen beweren dat President Johnson kommunistische ideeën heeft.

Maar het is bekend dat zij die het voor de verdrukten opnemen spoedig uitgekreten worden voor kommunisten.

Slechts één voorbeeld.

Toen in 1878 een grote menigte van christen-ouders aan Koning Willem III het volkspetitionnement aanbood, waarin om de mogelijkheid van een christelijke school voor hun kinderen werd gevraagd, betuigde minister Kappeijne aan de koning dat hier sprake was van het "grofste kommunisme".

Vanzelfsprekend zijn er onder de negers kommunisten, misschien wel heel veel. Die zorgen er wel voor present te zijn wanneer er ergens ontevredenheid is. En zij zorgen wel voor de herrie en de opstootjes.

Niemand ontkent dat het echte kommunisme een gevaar is, zelfs een groot gevaar. Niet alleen in Europa, ook in Afrika, Amerika en Australië. In "Nederlandse Gedachten" van 19 maart 1966 was een artikel opgenomen van Prof. Dr. Runia. Hij schrijft o.a. over het gedwongen lidmaatschap van de kommunistische vakbond in Australië. In bepaalde takken is er geen baan te krijgen als men geen lid van die vakbond is. Hij betreurt dat noch de Roomsen, noch de Protestanten tot dusver hun eigen vakbeweging hebben opgezet.

En wij zijn toch van mening dat de kerk een roeping heeft, ook voor het politieke en sociale leven.

Hoe was het hier in Nederland omstreeks 50-80 jaar geleden? Fabrikanten, zakenmensen, ook de boeren (voor zover ze een eigen bedrijf hadden) hadden het goed. En de arbeiders? Ze waren en bleven straatarm. Op 40 à 50-jarige leeftijd waren ze afgesloofd. Dan konden ze niet meer mee, werden eenvoudig aan de dijk gezet en kwamen ten laste van hun kinderen. Wanneer er in de winter geen werk was at men aardappelschillen in water gekookt. En in de zomerdag moesten zeer jonge kinderen in de steenfabrieken meewerken. Om ze 's morgens wakker te maken duwden de vaders hen met het hoofd in een emmer water. Ze moesten vooruit, de hele dag in de soms brandende zon.

Er was ook geen gelegenheid om eens van werkkring te veranderen, want de "heren" hadden zich verbonden geen arbeider van een ander te werk te stellen. Dan was daar nog de verplichte winkelnering. Men was gedwongen om alle levensbehoeften te kopen bij de "baas". En die rondde de prijs van de onsjes en de halve onsjes steeds naar boven af.

Maar de kerk dan? Wel, die zag en . . . heeft een tijdlang gezwegen. Men preekte de arbeiders (noem hen maar slaven) berusting aan. In de hemel was alle leed geleden.

In geen enkel artikel over die misstanden ben ik ooit de veronderstelling tegengekomen, dat de dominees uit die tijd er geen aandacht aan durfden te besteden uit vrees voor hun boterham. Want wie bepaalde hun traktement? Het gevolg wat dat grote groepen arbeiders de kerk de rug toekeerden. Men dreef de arbeiders in de armen van socialisme en anarchisme.

Langzaam, maar heel langzaam, begon de kerk in te zien dat hier een taak voor haar lag. Maar de predikanten die dit welbewust deden (ik denk in het bijzonder aan Ds. Talma en Ds. C. Sikkel) noemde men de "rode" dominees. Eerst later begreep men dat de kerk verplicht was om er toe mede te werken, dat de verhouding tussen de verschillende standen zoveel mogelijk moest beantwoorden aan de eisen van Gods Woord.

Wanneer de blanken de negers blijven haten en de kerk in Amerika blijft zwijgen, heeft dit zeker tot gevolg dat de negers de blanken, maar ook de kerk gaan haten. Ze zullen dan het kommunisme zien als de grote helper en daar hun toevlucht zoeken. De neger kent nog geen onderscheid tussen "christen" en "naamchristen". Wat heeft men de negers gebracht? Is men ze met het Evangelie in de hand tegemoet getreden?

Men geeft (het moet eerlijk toegegeven worden) duizenden dollars uit voor de zending. Maar men vergeet dat men in dat opzicht in zijn onmiddellijke nabijheid ook wel het een en ander te doen heeft. Misschien is het ten hoogste tijd om een groots opgezette Evangelisatiearbeid te beginnen onder de zwarte medemensen. Wanneer daar niet spoedig mee begonnen wordt vertrouwen de negers het niet en zoeken ze er wat anders achter.

Er is nog iets dat mij is opgevallen.

De krant: grote pakken papier. Nieuws en nog eens nieuws bij de vele advertenties en reclameberichten. Voor mijn gevoel: boulevardkranten zoals De Telegraaf. Maar er is geen voorlichting op politiek en sociaal terrein. Op kerkelijk terrein is het wel wat beter. Maar men is zich wel bewust dat het in Holland anders en beter is. De ouderen praten nog over de Jongelingsvereniging. Men heeft nog boeken in huis van Dr. Kuyper en anderen. Ik vond bijv. ergens het boekje van Dr. Kuyper "Als gij in uw huis zit".

Men leest "De Wachter", het weekblad van de Christian Reformed Church. Maar tot mijn spijt heb ik er nooit een woord in gelezen over de rassenkwestie. Hier en daar leest men "De Spiegel" of "Het Centraal Weekblad". Die tijdschriften worden doorgegeven en gaan van hand tot hand. Men hoort een bekend geluid al is men het er niet altijd mee eens. Het is m.i. hard nodig dat zij, die leiding hebben te geven in Amerika, zich ernstig gaan bezinnen over een Christelijke Pers. Prof. J. Waterink noemt de krant: onze dagelijkse huisgenoot. Want het denkleven moet worden omgezet.

Ds. Van Reenen, een van de medewerkers van de eerder genoemde "Wachter" vertelde mij nog, dat indertijd met veel moeite een Christelijk dagblad is uitgegeven. En dat onder de inspirerende leiding van Prof. K. Schoolland een "political society" tot stand is gekomen, bekend als "Fas et Jus". Er bestaat nog een geschriftje uit die tijd dat tot opschrift heeft "Het geloof aan onze Christelijke roeping in de Politiek", een rede, uitgesproken door Rev. W. P. van Wijk op een vergadering van de Christelijke politieke Vereniging "Fas et Jus" te Oakdale Park, Grand Rapids.

Waarom dit alles geen stand heeft gehouden kan ik niet beoordelen. Hoe dit echter zij, dit is geen verontschuldiging om het er nu maar bij te laten zitten. Wat is er in dit opzicht niet geworsteld in ons land voor een Christelijke Pers en God gaf op Zijn tijd een rijke zegen. Het liberalisme werd verslagen, socialisme, kommunisme, en nationaal-socialisme boekten niet het sukses dat men zich gedacht had. Een jaar of wat geleden sprak men van een Christelijk Nederland en nog is de invloed van de Christelijke Pers op ons volksleven bijzonder groot. In Duitsland was men jaloers op ons.

Men getroost zich in Amerika grote offers voor de Christelijke scholen. Geen dollar ontvangt men van de Staat. Men kan er m.i. zeker van zijn dat men, vooral onder de oud-Nederlanders, veel sympathie zal vinden voor een Christelijke Pers en dat men wel bereid zal zijn hiervoor ook een offer te brengen. Vooral omdat men in Amerika zo beperkt geïnformeerd is over hetgeen in het "land der vaderen" zo al voorvalt.

Men was er bijv. boos over dat er in de Chr. kerken hier gedankt is toen Johnson tot President gekozen was. Weet men in Holland dan niet (zo zegt men), dat hij kommunistische ideeën heeft? "Trouw", waarvan soms uitknipsels aan familieleden hier worden toegezonden, ontvangt inlichtingen uit verkeerde bronnen. Die krant weet niets van de situatie hier.

Men wist iets van de samenspreking met de R.K. kerk en is daar verontwaardigd over. Het staat voor hen vast dat Rome blijft wat het altijd geweest is. Die samenspreking zal tot gevolg hebben dat er alleen een R.K. kerk overblijft, want dat is de bedoeling van de Paus. Men begrijpt niet dat Prof. Berkouwer daar geen oog voor heeft. Zijn gaan naar Rome was een knieval voor de Roomse kerk. Toen door mij het een en ander werd verteld:

van de oppositie tegen de Curie in Rome,

over het feit dat men de Protestanten niet meer de ketters noemt maar "anders denkende gelovigen",

dat men Luther en de andere hervormers niet meer de grote dwaalgeesten noemt die de fouten van vroeger erkent en niet goed wil praten, wilde men dat ternauwernood geloven.

Blijkens de kranten in Amerika was men in Holland zo gekant tegen het huwelijk van Prinses Irene met Don Hugo Charlos, omdat de Prinses Rooms geworden was. Maar men wist niet dat dit zijn oorzaak vond in de aanspraken die Don Hugo maakte op de Spaanse troon. En men wist niet dat hij zich gedroeg als een Franse majesteit uit het verre verleden en dat de verloving bekend gemaakt werd nog voordat hij met de Koningin en met Prins Bernhard had gesproken. Het grote verdriet dat hij en de Prinses haar ouders had aangedaan, dat nam het Nederlandse volk niet voor lief.

Men was er verder in Californië niets over te spreken dat voor Prinses Beatrix een echtgenoot werd gezocht onder vroegere vorstelijke families of hoge adel. Het was daaraan te danken dat zij nog steeds niet verloofd was. Maar men was verrast toen ik dat verhaal als onzin bestempelde en vertelde dat enige tijd geleden een journalist van Elsevier's Weekblad daarover met Prins Bernhard had gesproken. En dat die toen onomwonden had verklaard dat zijn dochters absoluut vrij waren om zich een echtgenoot te kiezen. Wanneer die jongeman maar een man van karakter was, zou men de jonge mensen niets in de weg leggen.

Een en ander gaf mij gelegenheid om op te merken dat niet wij in Holland, maar dat zij in Amerika onjuist en onvolledig werden ingelicht en aan te tonen hoe noodzakelijk het was om de handen ineen te slaan voor een Christelijke Pers. Dan kunnen ook mensen naar voren geschoven worden met een positief Christelijke levensopvatting en heeft men niet langer genoegen te nemen met de keuze tussen een "democraat" of een "conservatief".

Het was buitengewoon prettig wanneer ik na zo'n debatavond soms het telefonisch verzoek ontving om in een andere kring ook eens wat te komen praten.

In het eerder genoemde artikel van Prof. Runia schreef deze: Een van de eerste taken zal zijn dat we de mensen bewust maken van het probleem. Men kan zo gemakkelijk aan een bepaalde situatie wennen en in een defaitistische geest de schouders ophalen: er is toch niets meer aan te doen. Op dit punt zijn bepaalde inzichten, die we in Nederland al tientallen jaren gehad hebben en waarmede we zo vertrouwd zijn geraakt dat ze ons niets meer zeggen, ineens weer gloednieuw. Ik denk aan het slagwoord van Dr. Kuyper: Pro Rege."

Enige maanden geleden (oktober 1965) werden in "Nederlandse Gedachten" een paar artikelen opgenomen van Drs. B. Zijlstra onder het hoofd "De Christen in de Amerikaanse samenleving". De schrijver van die artikelen studeerde aan het Calvin College en Seminary in Grand Rapids (kand. theologie) en aan de University of Michigan (rechten). Thans studeert hij in Amsterdam aan de V.U. en deed onlangs zijn doctoraal rechten. Gaarne neem ik hier een paar citaten over. Hij schrijft over de Amerikaanse samenleving: "Het alomvattende van Gods openbaring wordt beperkt b.v. tot gezin en kerk. Maar daardoor wordt de radicaliteit van het Evangelie verzwakt. Religie werd langzamerhand beschouwd als een *aspekt* van het menselijk leven in plaats van haar kern. De godsdienst, de dienst aan God, zou dan zijn een *onderdeel* zoals ook de kunst, de politiek, het onderwijs een onderdeel ervan zijn. erwijl juist de Reformatie ons had geleerd dat de dienst aan God moet blijken juist op al die terreinen van het leven. De religie staat niet naast die terreinen. We kunnen niet spreken van religie en . . . kunst, religie en . . . kultuur; kunst én kultuur én politiek én onderwijs zijn aspekten van de dienst aan God. Dit centrale Bijbelse inzicht is verloren gegaan in de geschiedenis van het Christendom in Amerika."

Het laatste artikel eindigt met de opmerking: "Als de Amerikaanse Christenheid zich dit realiseert, dan wensen we niet een terugkeer tot de godsdienstoorlogen, ook niet om een Christelijke opvatting te forceren. Maar wel het recht om, naast andere levensovertuigingen, het leven in de natie naar evangelische normen te beïnvloeden: het volk ten baat."

Dan zal:

niemand er over denken om de kerken van negers in brand te steken,

de adoptie van een éénjarig negerkind door een protestantse dominee in Fullerton (Californië) geen aanleiding zijn om zo te treiteren dat men het kind weer terug moet geven aan de Vereniging die zich met de adoptie van kinderen bezig houdt,

maar zal het eerder genoemde ideaal van Dr. King, dat negerkinderen onbezorgd spelen met blanke kinderen, zoals dat ook reeds in Indonesië en Suriname het geval is, in vervulling gaan, en de blanke zowel als de zwarte Christen instemmen met het

"De Filistijn, de Tyriër, de Moren
Zijn binnen U, o Godsstad voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: deez' en die is daar geboren.

God zal hen zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Israël ingelijfd,
En doen de naam van Sions kind'ren dragen.

Dan wordt Zijn Naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speellien op de harp en cimbel slaan,
En binnen U al mijn fonteinen wezen."

R. Groenendijk

Zeist (Holland), juni 1966.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Mededeling van het Department of Labour

Hieronder worden enkele van de programma's vermeld, welke de Provincie heeft ontworpen ten gerieve van werkgevers en werknemers beide, met het doel de veiligheid en het economisch welzijn van de in Ontario woonachtige burgers te bevorderen.

OPLEIDING OP HET WERK
Het Departement houdt toezicht op de opleiding van meer dan 12,000 leerlingen in meer dan 100 beroepen. Ook staat het de industrieën ten dienste om nieuwe methoden te ontwikkelen en in te voeren voor opleiding op het werk op korte termijn.

MINIMUM LONEN EN BETAALDE VAKANTIE
Teneinde de werknemers in Ontario tegen uitbuiting te beschermen, werd in 1963 een nieuw programma ingevoerd, dat minimum lonen vaststelt. Vanaf 1 juli 1966 wordt doorbetaling van salaris gedurende de vakantie gegeven aan alle werknemers in de algemene en in de bouwindustrie, die hetzij een volle dagtaak verrichten, hetzij voor regelmatige perioden tewerkgesteld zijn (part time).

VEILIGHEIDSPROGRAMMA
De "Safety and Technical Services" van het Department of Labour bestaan uit 5 afdelingen, belast met het helpen uitvoeren van een veiligheidsprogramma, teneinde werknemers in het bouwbedrijf, op kantoor en in de fabriek, alsmede het publiek, te beschermen tegen ongevallen op het werk.

HUMAN RIGHTS (RECHTEN VAN DE MENS) IN ONTARIO
Alle personen zijn vrij en hebben gelijke rechten wat betreft erkenning van de menselijke waardigheid en de rechten van de mens ongeacht ras, godsdienst, huidskleur, nationaliteit, afstamming of plaats van herkomst. Het Departement streeft er naar om deze rechten betreffende werkgelegenheid en openbare dienstverlening voor iedereen te garanderen.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

PETER DE HAAN & SON
Better
CAR SALES,
REPAIRS and SERVICE
Two Class A Licensed Mechanics at your service
FINA STATION
1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

The Finest Selection
of all your books, commentaries, novels, plaques, records, Sunday School and Church supplies, etc.
BOOK & GIFT SHOP
L. KRYGSMAN
95 Canter Blvd.
OTTAWA 5, ONT.
"MAIL YOUR ORDERS NOW"
Ask for Catalogue

H. KREEFT, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

Zie HOLLAND
25% korting
op de speciale groepsreis per Holland-Amerika Lijn.
Heen S.S. Rijndam — 31 augustus
Terug S.S. Maasdam — 12 oktober
Retour Montreal-Rotterdam vanaf $345.50.
Boek nu bij
LUCAS KOOPS
Manager
VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

Hollandse A.R.S.S. vergadering

De A.R.S.S.-afdeling van Toronto heeft het besluit genomen om op 25 augustus een 'Dutch Rally' te houden in de Second Christian Reformed Church, Albion Road, Weston, Ont., waar Rev. L. Tamminga hoopt te spreken over
"Thyatira en Wij"

Er zijn namelijk meerdere oudere personen die graag meer zouden willen weten van de A.R.S.S., maar die moeilijkheden hebben met de Engelse taal. Hun wordt nu een gelegenheid geboden om zich nader te oriënteren.

FREEDOM
is everybody's business !
SEND YOUR DOLLAR
to C.J.L. FREEDOM FUND
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty needs $10,000.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last month	— 1839 contributors	— $5,133.08
Received this month	— 28 contributors	— $ 314.42
Balance as of today	— 1867 contributors	— $5,447.50

Political Club

Announced in "The Reporter" of the Rehoboth CRC, Toronto, Ont.:

As Christians we ougt to take an active interest in politics. Especially to-day, when so many wrongly conceived ideas are discussed by our elected representatives at the various levels of government.

It will simply not do, just to criticize. Ours is the task to speak up, condemn, advise and lead. In order to start pinpointing the many wrongs we will have to educate ourselves in trying to, first of all understand the problems, and secondly be fully familiar with the workings of Canada's political and parliamentary systems and organizations.

Anyone, who takes an interest in politics, is hereby cordially invited to join us next September for our first meeting.

From: Church and Nation

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

LASTIGE RUSSISCHE EKONOMEN

Het staat er met de Russische ekonomie momenteel niet zo rooskleurig voor. Eigenlijk was er altijd wat met de Russische ekonomie. Al de vijf-jaren plannen bleken niet in staat te zijn wonderen te verrichten. Hoe men het ook aanpakte, en onder welke leiders de plannen ook werden uitgedacht, de resultaten waren telkens weer teleurstellend. De reden? Het communistische stelsel, waarin wordt geleerd dat de ekonomie van *bovenaf* moet worden geregeld. De leiders, die voor het ekonomische welzijn zijn aangesteld, zullen alle weldaden op een eerlijke manier aan hun kameraden moeten uitdelen. Onder het kapitalistische systeem slepen zij, die het hardste schreeuwen en het beste graaien, het meeste in de wacht. Iedere werkgever staat min of meer op zichzelf en bekommert zich alleen maar om zijn bedrijf zonder zich iets van de ander aan te trekken. Het kommunistische stelsel klinkt prachtig. *Praktisch* is het stelsel een onding. Dat moeten tegenwoordig zelfs kommunistische leiders toegeven. Hoe kan één orgaan ooit zorg dragen voor de behoeften van al de inwoners van Rusland? Wat een rompslomp brengt het georganiseer van het 'eerlijke' verdelen met zich mee. Wat een lustoord voor de bureaukratie! Hoe wordt zodoende de ijver van de fabrikant gedood, wanneer hij alleen maar mag handelen naar de bevelen van de kommunistische leiders, die meer dan eens blijk geven dat zij van het industriële leven weinig kaas hebben gegeten. Waarom zou de fabrikant immers zijn uiterste krachten inspannen om goede produkten op de markt te brengen, wanneer al de produkten onder één naam vallen? Om slechts één voorbeeld te noemen. Tsjechoslowakije staat bekend als de leverancier van uitstekende leren handschoenen. Natuurlijk leveren alle fabrieken niet hetzelfde goede werk. Wanneer men echter handschoenen bestelt weet men niet welke fabriek ze zal leveren. Men koopt *Tsjechische* handschoenen, die door de staat worden geleverd. Zo'n systeem staat elke gezonde ekonomische ontwikkeling in de weg.

Het gevolg van deze van-bovenaf-gedirigeerde ekonomie is dat er op een zeker moment een tekort is aan naaimachines, zodat alle fabrieken, die naaimachines fabriceren, een schrijven van de ekonomische kommissie krijgen om meer naaimachines te fabriceren, waardoor na verloop van tijd de kans bestaat dat er teveel naaimachines op de markt komen. Een andere keer was er een groot tekort aan spenen voor zuigflessen. Een klacht ging naar de bazen met het gevolg dat de fabrikanten het kommando werd gegeven spenen te fabriceren. Zo gaat het maar door. De 'top' kan immers niet altijd bijhouden wat er nodig is. Eén ding moet hij gedurig in het oog houden: de zware industrie. Een tekort aan militaire goederen kan hem zijn baantje kosten.

Het Russische volk moet het er maar voor over hebben om een uurtje in de rij te staan voor de zaak waar het eigenlijk om gaat: de uitbreiding van het kommunisme.

De Russische bevolking begint zich de laatste jaren af te vragen of de beloofde heilsstaat ooit verwerkelijkt zal worden. Waarom zijn in Rusland slechts drie op de 1000 inwoners in het bezit van een auto tegen 344 op de 1000 in Amerika en 90 op de 1000 in West-Europa?

Waarom kost in Rusland een Ford Falcon 5.602 Roebels, een bedrag gelijk aan het gemiddelde inkomen van zes jaar? Waarom moet men eerst tijden op de lijst staan alvorens en koelkast te ontvangen? Waarom kan Rusland zichzelf niet van voldoende graan voorzien? Waarom moeten de Russen over het algemeen in zulke kleine en dure flatwoningen wonen?

Sinds het ijzeren gordijn niet meer zo hermetisch is gesloten als tijdens de regering van Stalin, begint men zich af te vragen of het kommunistische systeem wel zo ideaal is als vroeger werd beweerd. De Amerikaanse t.v.-programma's en radio-uitzendingen, de Amerikaanse toeristen en de verschillende uitwisselingen van studenten geven de Russen een ander beeld van de kapitalistische landen dan het dagblad Prawda hun jaren heeft voorgehouden. Trouwens wat de Russen zoal uit de berichten over de satellietlanden vernemen, doet het vertrouwen in het kommunistische systeem niet toenemen.

Zelfs Russische ekonomen, onder wie professor Yevsei Liberman van Kharkow en zijn aanhangers (men spreekt over het Libermanisme) en M. Vasilenki en S. Kolesnev leveren openlijk kritiek op het kommunistische stelsel. De twee laatstgenoemden hebben voorgesteld om de huisnijverheid onder de boerenbevolking, die door Stalin werd vernietigd en door het collectieve stelsel werd vervangen, weer te doen opleven, zodat de boeren gedurende de wintermaanden niet werkeloos rondhangen. Ook heeft men voorgesteld om de kollektieve boerderijen fabrieken te doen oprichten, b.v. melkfabrieken en conservenfabrieken, waar de boeren vooral 's winters werk kunnen vinden. Deze voorstellen betekenen meer zelfstandigheid voor de boeren. Dit stelsel is toch eigenlijk 'kapitalistisch'. Premier Alexei N. Kosygin is het met de nieuwlichters onder de ekonomen in principe wel eens. Hij heeft het Russische volk beloofd er zorg voor te dragen dat er een vijfdaagse werkweek komt, hogere lonen en lagere prijzen. Hij zou erop toezien, dat voor de boeren minimumlonen worden vastgesteld en dat het pensioen voor de boeren wordt verhoogd.

Over deze beloften hoort men weinig meer, want het merendeel der Russische leiders staat huiverig tegenover deze democratische en kapitalistische maatregelen. De secretaris-generaal Leonid I. Brezhnev en zijn kornuiten houden de touwtjes strak. De wrijving onder de kommunistische leiders heeft ook al bijne tot een uitbarsting geleid, maar door de tussenkomst van een der veteranen is de ruzie weer bijgelegd.

Uit de berichten blijkt dat het Libermanisme op het moment weinig kans heeft om het kommunistische systeem te vervangen. De vraag is natuurlijk hoelang de oude garde op dezelfde voet zal kunnen voortgaan, wanneer de Russische bevolking eisen blijft stellen. Eens zal de regering een keuze moeten doen: Libermanisme of kommunisme. De status quo kan niet altijd voortduren.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.
Your Address for all your
DUTCH, FRISIAN & ENGLISH BOOKS,
Organ Music, Records & Church Supplies.
Ask for Price list.

Over de Farmers Organisaties en wat onze taak is

4

Wij weten dat praktisch alle fabrieken hier eigendom zijn van de grote zakenmensen uit de U.S.A. en met Amerikaans kapitaal gedreven worden.

Zo is het ook met onze dairies. Het bedrijfskapitaal komt uit de States en de eigenaars zijn personen uit de U.S.A.. Daar gaat dan ook de winst naar toe, die de dairy maakt uit onze melk, en blijkbaar is dat de moeite waard. Onze buren beleggen hun geld niet in de farms in Canada; zij weten te goed dat daar geen winst in zit.

Onze liberale en conservatieve regeringen houden altijd het kapitaal de hand boven het hoofd en laten de dividenden rustig verdwijnen over de streep, ook als het ten koste gaat van de farmer en de huisvrouw. Alberta heeft een andere methode. Voorheen kregen ook daar de beleggers die hun geld in de olie gestoken hadden alle winst en dividenden uitgekeerd, doch toen Social Credit aan het bewind kwam is onder leiding van Mr. Manning wel iets veranderd. Er wordt nog steeds een behoorlijke rente uitbetaald, maar de winst gebruikt de regering zelf voor een groot gedeelte. Zij wordt gebruikt voor het onderwijs, de wegenaanleg en alles wat zo bij de staatsuitgaven behoort en geeft zodoende een aanmerkelijke verlichting voor de belastingbetaler. Nu zal het wel moeilijk wezen voor onze regering om de fabrieken over te nemen en het Amerikaanse kapitaal te vervangen. Dat gaat zo maar niet. Maar wat de dairies betreft is het veel gemakkelijker. Daar zijn ook niet de heel grote geldmagnaten bij betrokken. Als elke farmer een lening wordt gegeven van $1000, die in 5 of 10 jaar via de melkcheques terugbetaald wordt, kunnen enkele honderden farmers tezamen up to date dairies bouwen, waar farmer en huisvrouwen beiden voordeel van zullen hebben.

Wie denkt dat de flessenmelk zo duur geworden is doordat de farmer zoveel meer geld ontvangt vergist zich wel. De burger wordt hier een rad voor de ogen gedraaid. In de praktijk is het net als met het broodje waarover de vorige maal geschreven werd. Er blijft weer zoveel aan de plank en de strijkstok hangen, dat van de verhoogde melkprijs soms weinig en vaak niets bij de farmer terecht komt. Er is nog wel verschil. Bij de ene dairy is het soms beter dan bij de andere, doch er zijn op dit moment nog vele "fluid" melk-shippers die ondanks de prijsverhoging voor hun totaal geleverde hoeveelheid melk minder uitbetaald krijgen nu de straatprijs 30 cent per quart is, dan in de tijd toen die rond 25 cent per quart was. Hoe vreemd dit ook klinkt, de bewijzen liggen hier voor mij en voor iedere belangstellende ter inzage.

Twee melkcheques van dezelfde farmer, één van juni 1963 en één van juni 1966. In 1963 is uitbetaald $5,53 per 100 lbs. en in juni 1966 $5,61 per 100 lbs. Het lijkt dus meer. Doch in 1963 toen er een teveel aan melk was betaalde de dairy voor alle melk $5,53. Nu (in 1966) zegt men dat er te weinig melk is en dat daarom ook de straatprijs zo verhoogd is, en ontvangt dezelfde farmer lang niet voor al zijn melk die $5,61. De dairies die zeer vindingrijk zijn hebben de laatste jaren naast de zogenaamde surplusprijzen ook nog excessprijzen uitgevonden. Daarvoor betalen zij aanmerkelijk minder, nl. $3,33 bij een 4,05 test, zodat uiteindelijk de farmer voor eenzelfde hoeveelheid melk op dit moment een slordige $200 minder ontvangt in de maand juni dan drie jaar geleden het geval was. En de huisvrouw maar betalen.

Een ieder kan begrijpen dat door deze gang van zaken de farmer in het nauw gedreven wordt. Er is nog wel meer, bijv, een abnormaal lage test, die de verhoogde prijs weer verlaagt enz.

Als wij dit alles weten dan weten wij ook hoe de tegenwoordige moeilijkheden zijn ontstaan en hoe het komt, dat de farmers Union op dit moment zoveel aanhangers heeft.

Een dezer dagen waren op een vergadering van de farmers Union in Essex County ook vertegenwoordigers van de labour unions uit Windsor en Leamington aanwezig. De leiders van de labour unions zijn vaak gladde vogels en met sympathie voor de farmers zullen zij zeker bij een volgende verkiezing propaganda maken en sukses hebben.

Volgens de verslaggevers van pers en radio staan de vergaderingen van de farmers union vaak niet op een hoog peil en wordt er nogal eens geschreeuwd en gescholden. Hoewel verklaarbaar, is dit zeker niet de juiste houding om respekt af te dwingen.

De overheidssteun

De redenen waarom overheidssteun wordt gevraagd, of beter gezegd, geëist, zullen ook wel niet altijd de algehele instemming van de bevolking hebben. In de zuidpunt van Ontario roept men om overheidssupport vanwege de schade aan de oogst door de regen. De rest van Ontario zal waarschijnlijk een even grote schade hebben door de droogte. Als onze regering voor dat alles aansprakelijk gesteld zal worden is het maar beter dat zij alle farms overneemt en de farmer een vast salaris geeft, à la Rusland! Ons gezonde verstand zegt ons dat het onmogelijk is voor onze regering om alle oogstschade te betalen. Dat het desondanks toch gevraag wordt komt doordat de doorsnee farmer vrijwel geen enkele reserve heeft om de risiko's, die een farmbedrijf altijd heeft, het hoofd te bieden. Maar voor een groot deel is het wel te wijten aan de regeringspolitiek, dat er geen reserves zijn, en tot op heden is er nog niet veel verbetering in het beleid van onze regering.

Zij zouden een papieren "milkpool" willen hebben en nemen als het ware de farmers over, maar niet de dairies, die laten ze rustig doorgaan om hun "profit" te maken overal waar zij maar kunnen.

In C.C. van 22 april 1966 is door ondergetekende over de mogelijkheid van co-operatieve dairies geschreven, die hun eigen melk ook verwerken kunnen, zodat de melkmarkt volledig in handen van de farmer komt. Dit zal, ook al blijven de bestaande dairies voorlopig de melk bottelen, toch een betere prijs voor de farmer brengen en de huisvrouw vrijwaren voor onnodige prijsverhogingen.

In deze artikeltjes hoop ik u duidelijk gemaakt te hebben, dat er wel bezwaren zijn om ons aan te sluiten bij de grote bestaande farmersorganisaties en dat het nodig is dat wij onszelf blijven. Maar ik hoop ook dat het heel duidelijk geworden is voor onze farmers, dat wij niet langer afzijdig kunnen blijven staan en zelf wat doen moeten en direkt. Men zegt dat een farmer in de zomer niet kan vergaderen, doch het blijkt als het nodig is, dat anderen het wel kunnen. Reeds heb ik opgemerkt, dat er bij vele farmers, vooral bij de jongeren, een grote ontevredenheid is omdat wij niet vertegenwoordigd zijn bij de besprekingen die nu gevoerd worden. Het is ook inderdaad zo, dat zeker wij Christenfarmers in deze maatschappij, waarin het egoïsme hoogtij viert, ook in vrijwel elke organisatie die de toestanden verbeteren wil, niet kunnen en mogen zeggen: Ben ik mijns broeders hoeder? Ook in organisatieverband moeten wij de nadruk leggen op het samenleven, ook wanneer het lonen en prijzen betreft. Daarom schaden wij niet alleen onze eigen belangen, als wij de farmersorganisatie verwaarlozen, maar ook schaden wij onze medeburgers als wij niet trachten met alle middelen, die ons ten dienste staan, een gunstige invloed uit te oefenen op onze maatschappelijke samenleving.

Nu de strijd tussen de geesten dezer eeuw zich toespitst en de tijdgeest overal onrust en tweedracht verwekt, zodat het recht en de gerechtigheid in onze samenleving vaak verdrongen worden door macht en willekeur, is het niet de christelijke farmersorganisatie die vraagt aan U allen en speciaal aan degenen die er de gaven en kapaciteiten voor hebben om onmiddellijk al uw krachten in te zetten in deze maatschappelijke strijd. Maar het is God, die van u, broeder farmer, eist, dat gij getrouw zijt op elk levensterrein.

C. Verburg,
Secr. Chr. Farmers Federation
R.R. 1, Wellandport, Ont.

P.S. In het vorig artikel stond abusievelijk, dat de melkprijs met 1,2 cent *verlaagd* was. Dit had moeten zijn, dat de prijs met 1,2 cent verhoogd is. Red.

$

Uw investering groeit met

1/3

in zes jaren met de

BANK OF MONTREAL

HOOG RENDERENDE SPAAR OBLIGATIES

"MY BANK"
TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

Inwisselbaar op elk tijdstip

Verkrijgbaar in bedragen van $ 10 tot $ 50.000

bij elk filiaal van Canada's Eerste Bank

BEL ED
EM 6-7531

indien U van plan bent een reis te maken, onverschillig waarheen

Als een deskundig vertegenwoordiger van de Canadese luchtvaartmaatschappij kan Ed Van Oosterhout U alle nodige inlichtingen verstrekken over de kosten, de 'Pay Later Plan', douane voorschriften en eventuele andere inlichtingen waarvan U op de hoogte moet zijn alvorens een tocht te ondernemen.

Als Nederlander van geboorte toont Ed veel belangstelling in het leven in de 'old country'. Regelmatig maakt hij een reis naar het oude vaderland en is zodoende uitstekend op de hoogte met de Nederlandse toestanden.

Hebt U een spreker nodig voor een filmavond of een gezellige bijeenkomst?

Bel Ed voor een dergelijke gelegenheid. U zult ervaren dat hij veel kan bijdragen tot het slagen van zo'n avond door zijn verhaal over reizen.

Indien U erover denkt een reis te maken, aarzel niet, maar bel Ed, EM 6-7531, Toronto.

Tesamen met Uw reisbureau zal hij een prachtige vakantie voor U uitstippelen.

Nadat Ed bij een Europese luchtvaartmaatschappij in Nederland, waar hij geboren is en zijn opleiding heeft genoten, had gewerkt, vertrok hij in 1958 naar Canada, waar hij sindsdien werkzaam is bij de CPA. Eerst te Toronto en momenteel in London, Ont., om in het bijzonder de Nederlandse immigranten te helpen met hun reisplannen.

Vlieg Canadian Pacific AIRLINES

CANADIAN PACIFIC —
Trains/Trucks/Ships/Planes/Hotels/Telecommunications
's Wereld volledigste transport-systeem.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

ZIELTJES WINNEN

Ds. Wiersinga wijst in een prachtig artikel op de denigrerende wijze, waarop vaak gesproken wordt over het zieltjes winnen. Natuurlijk is het mogelijk, zo zegt hij, dat er een wereldvreemd christendom is, dat alleen maar bezig is met de vraag: hoe kom ik in de hemel, maar zielen winnen blijft een grootse en een heerlijke zaak.

Maar laten we hem zelf het woord geven:

"Nu, winst voor het christendom interesseert mij ook niet zo veel. Maar winst voor Christus is een andere zaak, die iedere gelovige maar niet alleen in zijn achterhoofd, maar ook in zijn voorhoofd behoort te hebben.

In ieder geval moet men daarover: over het zielen (d.i. complete mensen) voor de Heer winnen, niet zo denigrerend spreken. Zeker, men kan daar op een eenzijdige manier in opgaan. Alsof de opdracht van Christus aan zijn gelovigen alleen is "soul-winning" voor Hem, waarbij men dan de strijd voor barmhartigheid en gerechtigheid op aarde zou vergeten. Veel methodistische groepen zijn in deze eenzijdigheid vervallen. Maar ik heb deze dan toch nog heel wat liever dan die van het "social gospel", welke eenzijdigheid m.i. nog heel wat verder van de volledige opdracht der kerk afwijkt.

Applaus op Pinksterdag.

Een exclamatie van een preekstoel, "dat het er niet om gaat, dat een ziel gered wordt", moet de engelen in de hemel wel vreemd aandoen. Zij verblijden zich immens over één zondaar die zich bekeert, terwijl hun gelaat de glans der vreugde weerspiegelt van het gelaat van Hem, die daarin vrucht op zijn moeitevol lijden ziet. En als Wesley, die "de wereld zijn parochie noemde en zielen redden zijn beroep", zich verheugt dat zovelen op zijn prediking zich bekeerden, dan zal er wel eveneens applaus in de hemel geweest zijn, als op de Pinksterdag toen drieduizend zielen werden toegevoegd aan de kring die behouden werden.

De kerk heeft zeker altijd een dienende taak in solidariteit met de wereld. Maar dan toch op de wijze van Paulus, die de zwakken zwak is geworden om de zwakken te winnnen, en allen alles is geworden om in elk geval enigen te redden. Zij heeft zeer zeker overal tekenen van het Koninkrijk Gods op te richten in daden van barmhartigheid en gerechtigheid, maar met de bedoeling, dat de wereld Christus moge leren kennen, die haar enige Redder is. Zó zijn wij schuldenaren van Grieken en niet Grieken, van wijzen en onwetenden, van hongerlijdenden en ontheemden."

Uit: Waarheid en Eenheid.

• • •

EN WAAROM MAG DE LEEK NIET PREKEN?

Die vraag hangt op het ogenblik weer in de lucht. In de kerkbodes is ze een van de vele vliegers die van tijd tot tijd worden opgelaten tot verstrooiing en vermaak van 'hans kijk-in-de-lucht', want wie wil ook niet graag eens op die hoge toren staan? En de kerkbodeman zegt er dan weer het zijne van.

Maar het punt in kwestie zelf is al heel oud. Er staat dat hoge preekgestoelte dat gewoonlijk slechts één dag per week beklommen wordt. En dan is het altijd weer die ene, zelfde kleine man die domineert. Ten aanhore (aanschouwen!) van een grote of kleinere schare zal zijn stemgeluid tot tweemaal toe de ruimte (en de tijd) moeten vullen. En zelfs bij de afwezigheid van de kleine man is het nog weer de dominee die domineren moet. Ja, dan mag een ander het hoge gestoelte beklimmen, maar alweer niet zonder de woorden van de dominee die hem ter voorlezing meegegeven zijn! Die dominee heeft altijd het laatste, en zelfs het enige woord! En geen synode die daaraan iets veranderen kan, want zelfs in synode is er het aantal en de invloed van de dominees die domineert.

Is dit niet zo ongeveer de gedachtengang van sommigen? Ik heb die hier en daar wel eens opgevangen. En in dezelfde trant wordt er nu ook in Nederland opnieuw over geschreven. Waarbij soms twee argumenten worden genoemd, die op het eerste gezicht wel onmiddellijk schijnen aan te spreken.

Ten eerste, waarom alleen de theologen, terwijl toch heel Gods volk 't profetenambt bezitten mag (Numeri 11:29; I John 2:27), en wij bovendien in onze tijd als gereformeerde gezindte in de wereld rijk gezegend zijn met zoveel geletterde en onderlegde "leken", onderwijzers en industriëlen, kunstenaars en artsen, verpleegsters en hoogleraars. Worden deze onmondig gehouden?

En in de tweede plaats: Heeft de kerk nog niet begrepen dat het reeds psychologisch een onmogelijke opgave moet zijn om iemand te belasten, (die ene zelfde kleine man) om week aan week tweemaal een waardevolle preek klaar te hebben — terwijl het omgekeerd geestdodend is voor een levend christen om alleen maar voorlezer van de prediking van een medechristen?

• •

Het is ook zeker een enorme opdracht voor een klein en sterfelijk mensenkind om iedere zondag weer tweemaal gereed te staan. En dan, let wel, niet slechts gereed om iets nieuws en fris te kunnen zeggen, maar met de geweldige pretentie dat hier door middel van zijn verkondiging het koninkrijk der hemelen geopend en toegesloten wordt, en mensen van allerlei kunde en gading en van zeer verschillend levenspatroon worden getrokken in de tegenwoordigheid van de levende God. Want Hij roept ons daar allemaal op tot onze levens-dienst aan Hem. En Hij roept ons door middel van een mensenkind dat net zo nietig is als ieder ander, "een mensje uit het stof geroepen", zoals Calvijn het noemde.

Een bovenmenselijke opdracht... Maar terstond wil ik nu ook deze vraag stellen: aan wie anders durft u deze opdracht toevertrouwen, dan aan dezulken die daarvoor met een speciale opleiding en voorbereiding geprepareerd zijn?

Vertrouwen wij de opvoeding en de zorg voor onze kleuters soms ook aan de eerste-de-beste toe, of vragen wij eerst naar een bevoegde onderwijskracht? En zou het soms minder nauw steken wanneer het gaat om de onderwijzing in de weg des heils? En zoals wij allen weten dat er geen dominee of dokter of professor is die 't een jong onderwijzeresje verbeteren kan als zij onze kinderen het eerste abs van de kennis bij-brengt, zo zoeken wij nu ook voor de herderlijke bearbeiding van de gemeente mannen die zich uitsluitend willen geven voor dit grote doel, en met deze opdracht naar de school zijn geweest.

"Ieder in zijn vak", zei een onderwijzer. En hij was steen-goed in zijn vak. Daarom erkende hij ook volmondig dat hij niet graag het vak van de dominee erbij zou willen nemen.

• •

Die kleine man op de hoge stoel moet zich echter heel goed bewust blijven van een ding. Hij is daar niet geplaatst als "preek-mirakel". Hij komt niet als gewichtig persoon om de voorgrond, maar in zijn ambt.

Dat moet dus ook de gehele gemeente goed in het oog houden. En ik ben in deze tijd van radio en t.v. heel bezorgd dat wij allemaal de neiging lopen om dit belangrijke te vergeten (hetgeen dan de dood zou zijn voor de prediking). De "domineer" staat op zijn stoel — niet om ons aangenaam bezig te houden, maar om ons zo bezig te houden dat we allemaal willen mee-doen in het werk van de Geest van Christus. Hij moet ons oproepen en klaarmaken tot dienst-betoon, zegt Paulus (Efeze 4). Dat is dominee's roeping en opdracht. Daarom is hij hier gekomen, in deze bepaalde locale situatie. Hij staat in de dienst van het Woord van de Heer tot ons.

Daarom ging men in mijn geboorteplaats Amsterdam zelfs zo ver dat de kerkeraad geen studenten uitnodigde. De redenering was. van studenten wordt alleen gevraagd om te "proponeren", dat is: een preekvoorstel te houden waarop zij eventueel een beroep mogen ontvangen. Daarom zei Amsterdam: hier is niet de plaats voor proponenten. En de prediking des Woords is er te heilig voor om die te willen gebruiken als een experiment om te zien hoe die Jan van de Brink het er de eerste keer wel afbrengt. Alstublieft geen amateurswerk, geen geliefhebber in de gemeente Gods.

Ds. J. F. H. VanderBom,
Uit: Trowel and Sword.

EEN TUNNEL ONDER HET KANAAL?

Sinds jaren loopt men met plannen rond om Engeland door middel van een tunnel met het vasteland (Frankrijk) te verbinden.

Het is mogelijk, zeggen de deskundigen. De kosten worden geschat op 560 miljoen dollars.

Inderdaad, geen kleinigheid, maar toch gelooft men dat het bouwen van een tunnel de prijs waard is. Vooral Engeland vaart er wel bij. Zeker in geval van een havenstaking! Men zou dan in elk geval per trein en vrachtauto's de nodige goederen kunnen binnenkrijgen.

Alle vragen zijn echter nog niet opgelost. Men is het er nog niet over eens *waar* de tunnel de landen Frankrijk en Engeland zal verbinden. Bovendien, wie zal de tunnel aanleggen en wie zal er voor betalen — de regering of particuliere instellingen?

Indien men deze vragen spoedig naar ieders bevrediging zou kunnen oplossen en men meteen tot de bouw van de tunnel zou overgaan, zou de tunnel in 1972 feestelijk kunnen worden geopend.

COMMONWEALTH PARLIAMENTARY CONFERENCE COMMEMORATIVE STAMP

A five cent commemorative stamp will be issued on the 8th **September, 1966,** by the Canada Post Office to mark convening in Ottawa of the 12th General Conference of the Commonwealth Parliamentary Association.

Postmaster General Mr. Côté indicated the new stamp will be purple in colour, of small size and horizontal in format. It was designed by Brigdens of Winnipeg Limited. It features in the overall design an unusual view of the historic parliamentary library in Ottawa to symbolize the working of Parliamentary Government.

Representative Members of Parliament from throughout the Commonwealth will meet in Canada from the 8th September to the 5th October for discussions of mutual interest. The aim of the organization which was founded in London in 1911 during the Coronation of George V, is the promotion of understanding among Members of Parliament united in a community interest and respect for the rule of law, rights of the individual, and the ideals of parliamentary democracy.

Engraving for the new stamp has been performed by the Canadian Bank Note Company in Ottawa who will print the full issue of 26,000,000.

SALEM

ontving nog geen antwoord op alle brieven onlangs verzonden aan 1000 adressen in Eastern Canada.

Van uitstel komt vaak afstel, stuur daarom Uw

antwoord nu!

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Christian Conference Grounds for Eastern Canada ?

Who has the vision at this time to establish a Christian conference ground?

For Kingdom work we have been offered:

Approximately 45 acres of developed campground with new buildings, accommodating up to 120 people, for the price of $35,000 on Round Lake, Hwy. 62 West of Pembroke, Ont.

We will offer:

$15,000 in $100 interest bearing bonds 5%.
$25,000 in shares denominations of $50 and $100.

Never in the history of our Eastern Canada Churches will such an opportunity come up again. We covet your individual or society response.

We need your response NOW. The deadline we have to meet is October 1, 1966.

Contact Mrs. F. A. ZANDBERGEN,
R.R.2, Brinston, Ont.

DE A.S. VERKIEZINGEN IN VIETNAM

Op 11 september hoopt men in Zuid-Vietnam de verkiezingen te houden voor de Nationale Raad. Zo'n verkiezing is een hele onderneming in een land dat in verschillende nationale en religieuze groepen is verdeeld. Bovendien is het ontwricht door de oorlog. Men zou dus verwachten dat er weinig belangstelling voor een regeringsbaantje is. Dit blijkt echter wel het geval te zijn.

Niet minder dan 1000 kandidaten hebben zich voor de sluitingsdatum, 13 juli, beschikbaar gesteld om de Nationale Raad te vormen. De Zuid-Vietnamezen kunnen dus te kust en te keur gaan, want de Raad zal slechts uit 117 leden bestaan.

In Saigon hebben zich 200 kandidaten opgegeven voor de 16 zetels die Saigon krijgt toegewezen. In de provincie Gia Dhin kunnen de kiezers twee afgevaardigden kiezen uit 28 beschikbare kandidaten, onder wie de bekende dr. Phan Quang Dan, van wie men verwacht dat hij in de toekomst nog eens tot premier of president gekozen zal worden.

De emancipatie van de vrouw schijnt in Vietnam eveneens veld te winnen want onder de gegadigden prijken verscheidene namen van vrouwelijke kandidaten.

Het zal echter nog heel wat voeten in de aarde hebben alvorens de verkiezing kan beginnen. Want de bevolking is niet tevreden over de gang van zaken. Er wordt vooral bezwaar gemaakt tegen de beperkte zeggenschap van de Nationale Raad. Haar eigenlijke taak is om in zes maanden tijd een grondwet op te stellen. De voorzitter van de Raad zal echter de bevoegdheid hebben om veranderingen in de grondwet aan te brengen indien hij dit nodig acht, tenzij een tweederde meerderheid van de Raad de wijzigingen van de voorzitter afkeurt.

De bevolking is ook ontstemd over het feit dat gedurende de verkiezingen nog steeds de pers wordt gecensureerd en dat het houden van openbare vergaderingen, zonder toestemming van de politie, niet wordt toegestaan.

Kandidaten, die de regering bekritiseren, zijn er niet zeker van dat de regering geen maatregelen tegen hen zal nemen. De democratie in Zuid-Vietnam is dus nogal beperkt.

Toegegeven moet worden dat de moeilijkheden in Vietnam bijzonder groot zijn. Teveel vrijheid kan in een dergelijk land en onder dergelijke omstandigheden gemakkelijk tot chaos leiden. Vijandelijke groepen kunnen deze vrijheid gebruiken om het volk tegen de regering op te ruien en alle plannen tot het vormen van een Nationale Raad te boycotten.

Ondanks de genoemde bezwaren schaart het merendeel van de bevolking zich achter de plannen van de verkiezing. Sommige fanatieke Boeddhistische groepen en de 80.000 Rooms-Katholieke vluchtelingen uit Noord-Vietnam zien in de verkiezingen echter weinig heil. (Men schat de oppositie op 20% van de bevolking.) De gematigde Boeddhistische groeperingen en het merendeel van de R.K. bevolking neemt aktief aan de verkiezingen deel.

Het welslagen van de verkiezing hangt voor een groot deel af van het optreden van de huidige regering en het verdere verloop van de oorlog in Vietnam.

Het is te hopen, dat men eindelijk eens in staat zal zijn orde op zaken te stellen. Want een goede schoonmaak in de Vietnamese regering is nodig om de macht van de Vietcong te breken.

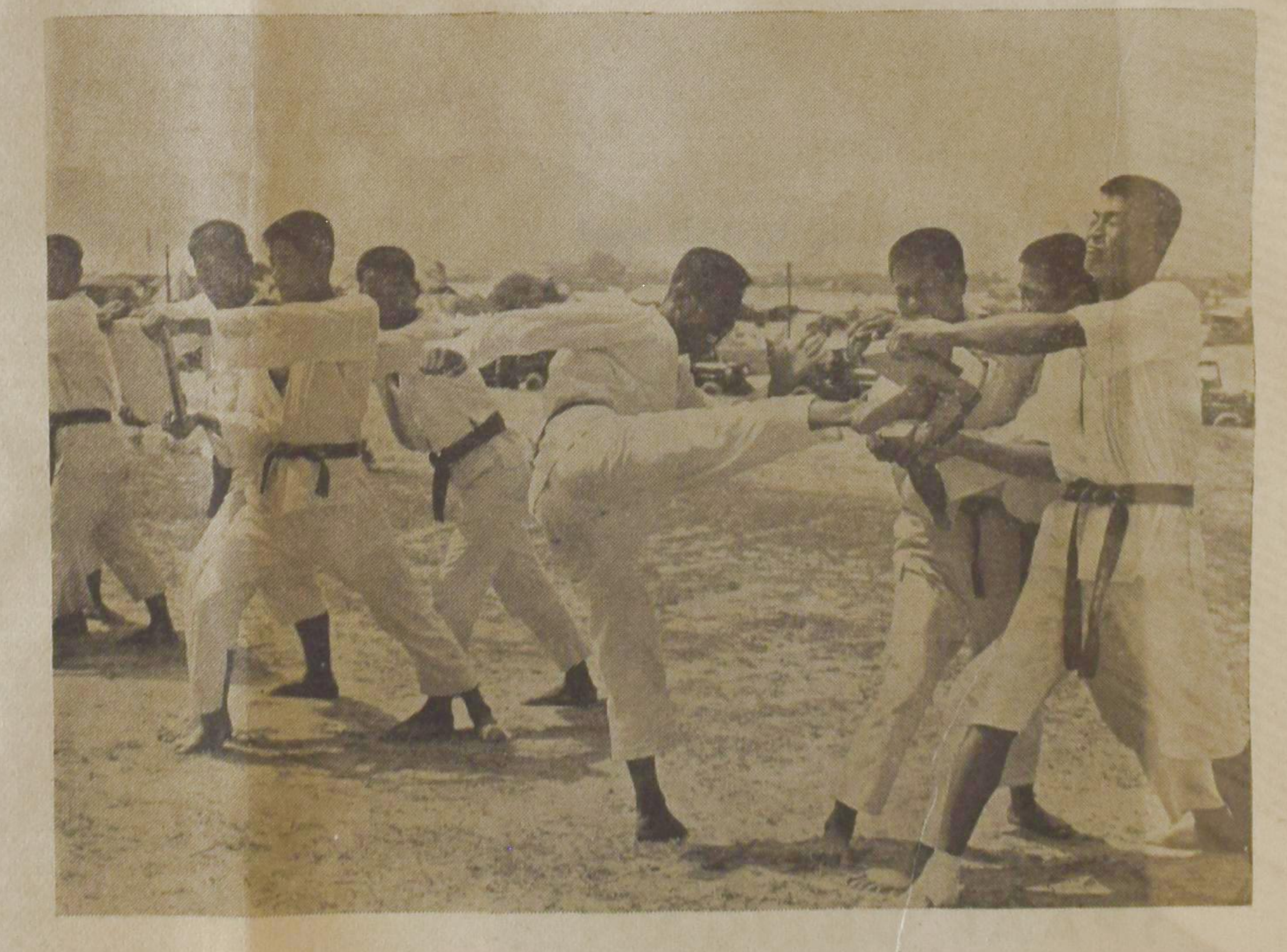

KARATE TEGEN DE VIETCONG

Qui Nhon: In het Zuidvietnamese opleidingscentrum worden Zuidkoreaans militaren onderricht in karate voor de strijd tegen de Vietcong in de oerwouden.

CANADA'S WONDERTUIN

(Can. Scene) — Gedurende de afgelopen 50 jaar hebben meer dan zes miljoen mensen een bezoek gebracht aan de prachtige Butchart Tuinen in Victoria in B.C. Jenny Butchart die een onooglijk stuk land heeft omgetoverd in een van de mooiste tuinen ter wereld was de vrouw van een cement-fabrikant uit Owen Sound (Ontario), die in 1904 verhuisde naar Victoria waar hij een kalksteen-groeve kocht. In de buurt daarvan bouwde hij een huis. Toen na vijf jaar de groeve uitgeput was, zag Jenny in haar gedachten, hoe die lege groeve omgetoverd zou kunnen worden in een prachtige tuin. Hoewel zij aanvankelijk een dahlia nog niet van een margriet kon onderscheiden, slaagde zij er in om met behulp van het geld dat haar man oorspronkelijk had verdiend aan het kalksteen, de lelijke put te maken tot een tuin, waarnaar al spoedig velen kwamen kijken. Zij noemden hun landgoed Benvenuto (het Italiaanse woord voor Welkom) en zij hebben hun leven lang een ieder gratis laten genieten van de schoonheid van hun tuinen. Zij lieten de tuinen na aan een kleinzoon, Ian Ross, een advocaat, die net zo weinig van bloemen af wist als zijn grootmoeder toen zij aan dit grote project begon. Met de hulp van Hollandse, Engelse, Portugese en Poolse immigranten heeft hij er echter kans toe gezien de tuinen weer even mooi te krijgen als zij oorspronkelijk waren.

Er is een hoop te zien in de Butchart Gardens. Er zijn vier volkomen verschillende tuinen die 24 acre beslaan van het 130 acre grote Benvenuto landgoed. Er is een exquisiete Engelse rozentuin, een formele Italiaanse tuin met heggen die net zo zorgvuldig gevormd zijn als de Florentijnse beelden die men er ziet, een Japanse tuin met Japanse esdoorns en een theehuis tegen een achtergrond van een bos met reusachtige zg. Douglas dennebomen. Iedere winter nam haar echtgenoot haar mee naar Europa op zoek naar steeds weer nieuwe soorten planten in Frankrijk, Holland, Italië, Spanje en Alaska. De keizer van Japan was zo onder de indruk van deze gracieuze, vriendelijke en bescheiden vrouw, dat hij haar drie kersenbomen uit zijn paleistuin toestuurde.

"Mijn grootmoeder," zo zegt Ian Ross, "wilde nooit geld in ontvangst nemen van mensen die haar tuinen wilden zien. Maar om de tuinen in stand te kunnen houden moest ik daar wel verandering in brengen. Thans — nu er 's zomers 100 mensen in de Butchart Gardens werken — wordt er gedurende de lente en de zomer, als 350.000 mensen de tuinen komen bezichtigen, een toegangsprijs van $1.50 gevraagd. En al die bezoekers maken die tocht om, zoals de *Victoria Daily Colonist* schreef, "het werk te bewonderen van een vrouw die een groot verlangen had naar schoonheid in de wildernis".

—Overgenomen uit een artikel van David MacDonald in Readers' Digest

DE JAPANSE TUINEN IN LETHBRIDGE, ALBERTA zijn het Centennial project van meer dan duizend Canadezen van Japanse afkomst uit deze gemeente. Ze werden aangelegd in Henderson's Park en hoewel de officiële opening pas volgend jaar zal plaats vinden zijn ze deze maand reeds voor het publiek geopend. (Calgary Herald Photo)

Automobielindustrie

CONCENTRATIE IN DE EUROPESE AUTOINDUSTRIE

Tot 1970 zal men Amerika ingehaald hebben — Volkswagen en Mercedes Benz aan de top

Keulen (DaD) — De automobielindustrie in de Duitse Bondsrepubliek en in het overige West-Europa ontwikkelt zich al sinds jaren in zeer gunstige zin. Hogere produktiecijfers en goede winsten staan elk jaar weer in de jaarverslagen van de grote automobielondernemingen. Bij deze voortdurende toename van auto's zal het tijdstip niet meer ver af zijn, dat er een verzadiging van de markt zal optreden. Eenmaal zal het zover zijn, dat de automobielfabrieken geen nieuwe koperslagen meer kunnen bereiken, omdat het motorvoertuig tot een vanzelfsprekend bezit van een ieder geworden is. Oneens zijn de experts het in dit verband over het juiste tijdstip. Men is het er over eens, dat de Europese produktie die van Amerika tot 1970 ingehaald heeft. Maar dat betekent nog geenszins voor Europa een verzadiging van de markt, want van deze produktie wordt — anders dan in de V.S. — een groot gedeelte geëxporteerd.

Opmerkelijk op de Europese automarkt is de hang naar concentratie. Deze tendens naar steeds grotere ondernemingen en fusies van ondernemingen heeft verschillende redenen. Zo zijn door de vorming van de Europese Economische Gemeenschap (EEG) en de Vrijhandelszone (EVA) twee machtige economische blokken ontstaan, waarin alleen nog de grote ondernemingen kunnen bestaan. Alleen zeer kapitaalkrachtige bedrijven zijn in staat, de geweldige investeringen te doen, die nodig zijn, om de verdere groei van de automobielindustrie te waarborgen. Evenzo eist de ontwikkeling van nieuwe autotypes en de technische verbetering van vele onderdelen een intensieve research, waarvoor de kleine automobielproducenten dikwijls niet het nodige kapitaal hebben.

De beweging naar concentratie wordt echter ook nog om andere redenen versneld. Weliswaar groeit de produktie elk jaar nog, maar toch zijn wezenlijke vergrotingen van marktaandelen niet meer zoals vroeger door de winning van nieuwe koperskringen, die voordien geen auto bezeten hebben, mogelijk. Iedere opmerkelijke verschuiving van marktaandelen komt thans ten laste van de concurrentie. Om deze reden dwingt ook de druk van de concurrentie ertoe, in grotere dimensies goedkoper te produceren.

Een voorbeeld voor het feit, dat de "groten" de automarkt beheersen, biedt in het bijzonder de Duitse Bondsrepubliek. De automobielgroep van Volkswagen, Mercedes Benz en Auto-Union is thans de grootste autoproducent van Europa. Het marktaandeel van deze groep bedraagt 20,6 procent en bestaat uit 1,7 miljoen voertuigen. Alleen de Volkswagenfabriek produceert dagelijks 7600 wagens. Op de tweede plaats staat de Italiaanse Fiat-fabriek met een marktaandeel van 13 procent. Op de derde plaats staat het Amerikaanse Ford-concern met fabrieken in Engeland, Duitsland en België: het marktaandeel van deze onderneming bedraagt ongeveer 13 procent. Ford wordt gevolgd door zijn Amerikaanse concurrent General Motors, de grootste automobielproducent van de wereld, die in Europa een marktaandeel van ongeveer 11 procent heeft. Op de daaropvolgende plaatsen komen de Franse Renaultfabrieken, de British Motor Corporation en Citroen.

Deze zeven grote concerns voeren in hoofdzaak de strijd om de autokoper in Europa. Hoe verschillend men de verdere ontwikkeling van de autoindustrie beoordeelt, moge blijken uit opmerkingen van de directeuren van twee grote ondernemingen. Zo zei de directeur van de Fordfabrieken in Keulen, Layton: "Wij zullen de capaciteiten vergroten, tot in de behoefte voorzien is". Wat bescheidener drukte zich de directeur van de Volkswagenfabriek, professor Nordhoff, uit: "Wij zouden tevreden zijn, als wij de ongewoon hoge produktie van de eerste zes maanden van dit jaar van 900.000 auto's (vorig jaar 818.000) zouden kunnen handhaven."

Herbert Gast,
Actualiteiten uit Duitsland.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand die ons blad nog niet leest.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

4

Voordat ik de Hoovers de volgende dag bezocht, besprak ik dit geval eerst uitvoerig met mijn Director en supervisor. De tijd leek nu rijp om maatregelen te nemen. Als Pat Doan diezelfde dag niet naar B. vertrok, zouden we haar en de beide Hoovers voor het gerecht brengen. Met deze boodschap ging ik op weg.

Pat scheen zich bewust te zijn dat er harde noten gekraakt zouden worden, maar ze was nog zo argeloos dat ze hoopte met goed huishoudelijk gedrag de zaak te kunnen winnen. Voor het eerst zag het huisje er keurig netjes uit. Het was natuurlijk niet echt schoon, maar toch inzoverre opgeruimd dat de kamers een ordentelijke indruk maakten. Pat had zelfs wat wilde bloemen geschikt in een lege jampot en op tafel gezet.

Ze was druk met de kinderen toen ik binnen kwam. Billy had zomervakantie en zag er evenals z'n broertjes glimmend schoon geboend uit. Pat zorgde voor ze alsof ze ze persoonlijk ter wereld had gebracht. Ook haar eigen baby lag schoon in de kinderwagen.

Chuck verteld trots dat hij gisterenavond een paar tuinen had gemaaid en zodoende wat geld verdiend had voor melk en wat levensmiddelen. Hij wist dat ik kwam en daarom was hij thuis. Anders was hij al weg geweest op zoek naar werk.

Lilly lag vergeten op de chesterfield. Chuck en Pat negeerden haar volkomen en ik betwijfelde het of zij eten had gekregen die morgen. Ze lag stuurs en strak naar het plafond te kijken en zag er nog steeds allesbehalve fit uit. Ze groette me amper, terwijl de andere twee me inhaalden als een bruidegom z'n bruid doet. Het lag er met dikke lagen bovenop: Chuck en Pat hadden kennelijk afgesproken om zo voorbeeldig mogelijk uit de hoek te komen en zó goed voor de kinderen te zorgen, dat ik wel moest zien dat de Hoover kinderen het honderd keer beter zouden hebben bij hem en Pat dan by hem en Lilly. En het ging mij toch per slot erom of de kinderen een goed tehuis hadden. Chuck sloofde zich zelfs zo erg uit dat hij Billy heel vaderlijk bij zich riep en een dubbeltje gaf voor een ijsje. Een ogenblik stond Billy met open mond naar hem te kijken, pakte toen aarzelend het geld aan en liep naar z'n moeder. Ondanks z'n prille jaren voelde het kind toch wel dat er een spel met hem werd gespeeld en dat hij, door het geld klakkeloos aan te nemen, eigenlijk z'n moeder verloochende. En tegelijkertijd voelde hij zich vereerd dat z'n vader nu eens aandacht aan hem besteedde en hem zelfs wat lekkers gunde. Beide gevoelens stonden op zijn gezicht te lezen.

Wat schuchter liet hij Lilly het geld zien. Een verbeten trek kwam om haar mond. Toen, met een vlug en voor Billy onverwachts gebaar, sloeg ze z'n hand weg zodat het dubbeltje de kamer doorrolde. "That. . ." Het was een heel lelijk woord wat ze zei. Billy begon te huilen. Lilly duwde hem wrevelig weg. "Don't you dare to take anything from that guy . . ," zei ze.

Billy stond verloren in de kamer. Chuck keek niet eens naar hem. Hij had z'n vaderlijke genegenheid getoond, dus z'n plicht gedaan.

Ik liep naar het kind toe, legde m'n armen om z'n tengere schouders en gaf hem een ander dubbeltje.

"Here . . . get your ice cream, Billy. Mom isn't feeling too well. Don't worry about it. She'll be all right again." Langzaam droop Billy af, op z'n oudemannetjes manier. Het werd tijd dat we ter zake kwamen.

Ik vroeg wat hun plannen waren. Wel, dat was allemaal voor elkaar. Pat bleef natuurlijk en Lilly ging een baan zoeken als inwonende hulp in de huishouding. Ze kon de kinderen net zo vaak bezoeken als ze wilde en hoefde geen cent voor hun onderhoud te betalen. Chuck vond zichzelf buitengewoon edelmoedig toen hij dit meedeelde.

"Is that what you want, too, Lilly?" Ze schudde woedend het hoofd.

"Of course not. They want me to leave, but I'm not going! Never!"

Ik vertelde haar dat haar plaats hier was en dat als ze weg ging, ze aangeklaagd zou worden omdat ze haar kinderen in de steek liet. En dat als Pat niet maakte dat ze weg kwam vandaag, we hen alle drie voor de rechtbank zouden dagen.

Lilly keek zegevierend om zich heen. Het recht stond aan haar kant! Pat keek met smachtende ogen naar Chuck:

"I'll never leave you anymore. Not even if they put me in jail."

Chuck werd razend. "You don't have to boss me around! Pat is a good mother! (Het feit dat Linda Lee zes maanden afgenomen was geweest wegens verwaarlozing scheen niet te hinderen.) We will stick together. I get a divorce from Lilly and then we can get married and everything will be okay! I can pick the wife I want and nobody is going to tell me with whom I shall live. Lilly has never been any good. She's no more than a . . ."

Voordat Chuck tijd had om het woord uit te spreken, gilde Lilly:

"If you dare to say that . . . If you dare . . . You wanted me to do it . . . You needed the money for your gambling . . . That's why I did it . . ."

Ze was van de couch afgekomen en kwam dreigend op Chuck af. Ik pakte haar beet.

"Get out of the house, Lilly. I want to talk to you. Alone. In the car." Even stribbelde ze hard tegen, toen gaf ze zich gewonnen en met een gierende huilbui liep ze het huis uit.

"Better never come back!", gilde Chuck haar achterna.

"You know the deal," zei ik hem. "And Lilly will come back in the house, even if I have to get police help for it."

Chuck verwaardigde zich niet om te antwoorden, maar schopte de deur met een beng achter ons dicht.

In de auto was Lilly haast niet tot bedaren te brengen. Ze was totaal overstuur en voor het eerst wist ik dat ze de volle waarheid sprak. Met veel moeite kwam ik er achter dat ze inderdaad van plan geweest was om er met een zekere Tom Dreysen vandoor te gaan. Tom was getrouwd en wel twintig jaar ouder dan zij, maar hij leefde gescheiden van z'n vrouw. Hij had haar inderdaad diverse malen 's avonds opgezocht en haar ook regelmatig wat toegestopt als ze krap zat. Ze dacht wel dat de baby die ze verwacht had van hem geweest zou zijn, maar ze kon dit niet met zekerheid zeggen. Ze had evengoed met Chuck gemeenschap gehad als hij weer eens opdaagde.

Het was echter Chuck's idee geweest om Pat naar zijn huis te brengen, omdat Pat nergens met Linda Lee heen kon en thuis blijven wou ze niet, omdat ze Chuck voor geen goud wilde opgeven. Als ze eerst de baby maar weer had, dan ging ze zo gauw ze kon naar Sheldon. Voor nood zou ze dan wel een week of zo thuis bij haar ouders intrekken.

Het was eveneens Chuck's idee geweest om Tom zover te krijgen dat hij met Lilly wilde gaan samenwonen. Al te geestdriftig was hij niet geweest voor het plan, maar Chuck had hem het vuur na aan de schenen gelegd. Er was iets tussen hen in verband met een gokzaakje, waar Lilly het rechte niet van wist, maar Chuck had n.l. gedreigd de politie anoniem een tip over Tom te geven, waaruit minder prettige gevolgen konden voortkomen. Toen had Tom eindelijk toegegeven. Tom was altijd goed voor haar geweest en had haar steeds als een fatsoenlijk mens behandeld, iets wat ze van Chuck niet kon zeggen. En ze zat zo hopeloos in de knoei dat het haar eigenlijk niet meer kon schelen wat er met haar zou gebeuren. De kinderen zouden vandaag of morgen toch wel bij de C.A.S. belanden en dat was eigenlijk wel zo goed.

Nee, ze had geen abortus gepleegd. Ze was net twee maanden toen ze van de week die miskraam kreeg. Tom zou wel voor het kind gezorgd hebben als het gekomen was, maar toen ze uit het ziekenhuis kwam en zich zo ellendig voelde, begreep ze wel dat er niets meer van zou komen om met Tom te gaan wonen. Hij had niets meer van zich laten horen de laatste paar dagen en iemand had haar verteld dat hij weg was uit Sheldon.

"And what do you want now, Lilly?"

"I don't know. . . . I want to keep my children . . . with or without Chuck . . . I want to start all over again . . . but I know it's too late."

"It's never too late, Lilly." En toen, voor het eerst sedert al die maanden dat ik haar kende, scheen ze echt te luisteren toen ik haar begon te vertellen dat het nooit helemaal te laat was en dat er altijd een nieuw begin mogelijk was. Met Christus.

De volgende dag lag er een brief van de C.A.S. uit B. op m'n bureau, met het verzoek hen per omgaande in te lichten over de verblijfplaats van Miss Patricia Doan en haar kind Linda Lee Doan. Vermoedelijk zouden zij naar Sheldon gegaan zijn om zich bij Mr. Charles Hoover te voegen. Alle bijzonderheden betreffende de omstandigheden van Patricia en haar baby zouden erg op prijs gesteld worden.

Zoals te verwachten bleef Pat bij de Hoovers. Lilly werd nu geaccepteerd thuis, of beter gezegd getolereerd, al fungeerde ze als het vijfde rad aan de wagen. Twee dagen na m'n laatste bezoek sommeerde ik de drie getrouwen naar de C.A.S. te komen op kommando van mijn Directeur. Daar Chuck's auto inderdaad in de soep lag, haalde ik het span op en het viel me honderd procent mee dat Chuck zonder al te veel bezwaren ook van de partij was.

Mijn supervisor en ik namen de "verhoren" af bij ieder afzonderlijk. Niet omdat we nog hoop hadden om Chuck en Pat tot een ander inzicht te brengen, maar omdat we zo goed beslagen als mogelijk was op het ijs van de Rechtbank wilden komen. En dat ijs was glad, dat wisten we allebei uit ervaring. Voor mij zijn er weinig dingen moeilijker gevallen dan gevallen van verwaarlozing, immoraliteit etc. met bewijzen te staven.

In ieder geval voelde ik me wat beter nu ook mijn supervisor met de drie ouders persoonlijk kennis maakte en ook haar woordje zou doen in de rechtszaal.

Pat bleef bij haar bewering dat ze van Chuck hield en hem nooit op zou geven. Zelfs niet als Linda Lee onder permanente voogdij kwam en later eventueel voor adoptie gegeven zou worden.

Lilly huilde dikke tranen. Ze wilde de kinderen niet kwijt, wist dat ze schuldig was en dat ze niemand iets te verwijten had dan alleen zich zelf, en als Chuck bij Pat wilde blijven, dan moest dat maar als zij daardoor een beter home voor de kinderen zou kunnen maken. Ze hield van Chuck, maar ze wou toch de kinderen niet voor hem kwijt.

Ze was trouwens niet zo zeker dat Chuck bij Pat wilde blijven, want de laatste twee nachten had hij weer bij haar geslapen nadat hij eerst bij Pat geweest was.

Aan deze laatste mededeling hadden wij een houvast, hoe walgelijk het ook was. Dit was tenminste een klinkklaar bewijs van de onzedelijke toestand in het gezin.

Chuck ontkende dit niet. "I felt sorry for Lilly," zei hij, alsof hij als een padvinder z'n dagelijkse goede daad hiermee gedaan had. "After all she's my wife." Hij vond nog steeds niet dat hij enige verkeerde handeling had gepleegd of zelfs maar zijn gezin en kinderen verwaarloosde en naar de ondergang hielp. Nog altijd was Chuck dik over zichzelf tevreden.

Toen ze weg waren doken mijn supervisor en ik in "The Child's Welfare Act" om een passende wetsovertreding te vinden die op het geval Hoover-Doan van toepassing was. We kozen artikel 11 sub. 12, luidend:

> "A neglected child means: A child whose life, health or morals may be endangered by the conduct of the person in whose charge he is."

Dezelfde dag, later in de middag, haalde ik met een childcare worker de Hoover kinderen en Linda Lee op. Zij werden allemaal ondergebracht in pleeggezinnen: De baby apart, de andere drie bij elkaar op een kleine farm. De kinderen vonden het prachtig. Alleen Billy huilde zachtjes toen we z'n huis uit gingen. Lilly hield zich flink. Ze zei dat het maar voor een klein poosje was en dat ze hem gauw zou schrijven en opzoeken.

Pat huilde voor het eerst toen ze Linda weg zag gaan. Maar ze maakte geen scène. Ze accepteerde het gelaten.

Chuck nam niet eens de moeite om afscheid van de kinderen te nemen.

"As far as I'm concerned, take the whole lot and keep it!", zei hij. Misschien trok het denkbeeld om nu niet meer aansprakelijk voor hen gehouden te worden, hem erg aan. Misschien was het grootsprekerij, ik weet dat nû nog niet.

Ik sloot de deur achter me, de drie stuurloze mensen op drift alleen achterlatend. De rommel in huis was erger geweest dan ooit tevoren. Zodra Pat door had dat zelfs een opgeruimd huis geen verandering zou brengen in onze voornemens om hen wegens onzedelijk gedrag bij de rechtbank aan te klagen, had ze de brui aan het werk gegeven. Lilly voerde evenmin iets uit en beide vrouwen waren nu zo op elkaar verbeten dat ze allebei nog te beroerd waren om een kopje af te wassen of een asbak leeg te gooien. Zelfs Chuck ergerde zich er aan, maar toch nog niet zo erg dat hij er zelf een hand naar uitstak.

De kinderen waren nu in onze zorg. De Rechter zou nu moeten uitmaken of dit gewettigd was en zo ja, voor hoe lang. Twee dagen later ontvingen de Hoovers en Pat reeds de dagvaarding. Het wachten was nu op de rechtzaak die een week later gehouden zou worden.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to our Covenant God who made all things well, we announce the arrival of our son

CALVIN ANTHONY

on July 20th, 1966.

A brother for Corwin Geoffrey.
J. Kruk.
L. Kruk, nee Bandringa.

20522 Westfield St., Box 58, Hammond, B.C., Canada.

With thankfulness to God and great joy we announce the birth of our son

THOMAS JOHN

Tony & Trudy Ouwehand (nee Norg).

Born July 17, 1966.
Outlook, Sask.

With thanks to the Lord, we announce the birth of our son

MARK ALLAN

Born July 26, 1966.

A brother for Michael and Richard.

Mr. and Mrs. H. Marissen, Jr.

79 Lawton St.,
St. Thomas, Ont.

With gratitude in our hearts to the Lord, we announce the birth of our daughter

JANE TERESA

Born on July 18, 1966.

A sister for Wendy Patricia.
Gerald & Hilda Lennips.

3151 Weston Rd., Weston, Ont.

Mr. and Mrs. T. R. Feitsma of Stoney Creek wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

HENNY
to
Mr. JOHN VAN DER KOLK

son of Mr. and Mrs. J. W. van der Kolk of Lemelerveld, the Netherlands, on Saturday, August 13, 1966, at 4 o'clock in the Fruitland Christian Reformed Church.

Rev. D. C. Los of Grimsby officiating.

Future address: 56 Lincoln Road, Stoney Creek, Ont.

Mr. & Mrs. Adrian Kamerman of Willowdale, Ontario announce the forthcoming marriage of their only daughter

FEMMIE
to
Mr. JOHN FEDDEMA

son of Mr. & Mrs. Simon Feddema of Orono, Ontario.

The wedding will take place on August 20, 1966 at 3 p.m. in the First Christian Reformed Church of Toronto.

Rev. L. Slofstra and Dr. R. Kooistra will be officiating.

Future address: 27 Pitfield Ave., Scarborough, Ont.

Enkhuizen 1941 — 25 — St. Catharines 1966

The Lord willing, on August 7th we hope to celebrate with our beloved parents and grandparents

SIMON VLAAR
and
FEMMETJE VLAAR—DE JONG

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for each other and for us for many years to come, is the wish of their children and grandchildren.

Bolton:
Martin & Ann Van Hoorn.
Edward, Frances & Joyce.
London:
Henry & Jeanette - engaged.
St. Catharines:
Simon & Ann De Raaf.

Reception Saturday, August 6th at 7:30 at the Grantham Optimist Youth Centre, Linwell Road off Lake Street.

R.R. # 3,
St. Catharines, Ont.

Mr. and Mrs. Jelle Zylstra of Mt. Vernon, Ontario wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

CATHARINA MARIA
to
Mr. HENRY ZUIDEMA

son of Mr. and Mrs. K. Zuidema of Wallaceburg, Ontario, on Friday, August 26th, 1966 at 6:30 o'clock in the Christian Reformed Church of Wallaceburg.

The Rev. H. Mennega of Dresden officiating.

Op 24 augustus 1966 hopen wij met onze lieve ouders en grootouders

C. H. A. VAN AMEYDE
en
T. VAN AMEYDE—VAN DER BLOM

te herdenken, dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden. Wij zijn God dankbaar voor de vreugde, dat zij dit feest bij ons in Canada zullen vieren.

"Wat de toekomst brengen moge,
mij geleidt des Heren hand."

Edmonton, Alta.:
Hank en Tini Van Ameyde,
Hubert en Kenneth.

Gelegenheid tot feliciteren:
Woensdag 24 augustus, van 8.30 tot 10 uur, 12034 - 44 Street, Edmonton.

The Lord willing, on August 5th, 1966 we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

WILLEM DE VRIES
and
WIETSKE DE VRIES—VAN DER MEULEN

the occasion of their 30th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Tucson, Arizona:
Wybe & Gretha De Vries.
Belleville, Ont.:
Charles & Stella De Vries.
Wainfleet, Ont.:
Francis & Marie De Vries.
Stirling, Ont.:
John & Klaaske De Vries.
Belleville, Ont.:
Owen & Johanna De Vries.
Grimsby, Ont.:
Jane & Peter Dykstra.
Welland, Ont.:
Frieda & Albert Kiers.
Wainfleet, Ont.:
Alice & James.
Bob.
and eleven grandchildren.

R.R. # 1, Wainfleet, Ont.

The Lord willing, on August 4, 1966 we hope to celebrate the 45th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

WARNER ELEMA
and
JANNIE ELEMA—DOORNBOS

That the Lord may spare them for each other and for us, is the wish of their children.

John & Helen Baker.
Frank & Jean De Weerd.
Harry & Marie Linker.
Richard & Betty Elema.
Dave & Jo Janke.
and grandchildren.

Open house from 7.30-9.30, August 4, 1966.

451 Albert Street,
Strathroy, Ont.

1926 - 1966

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

SIMON EYGENRAAM
en
ANTJE EYGENRAAM—VAN OOSTEN

op 11 augustus de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Ps. 105 & 106:
Hij gedenkt voor eeuwig aan Zijn verbond,
het woord dat Hij gebood aan duizend geslachten,
dat Hij met Abraham sloot,
en aan Zijn eed aan Izak.
Loof den Heere, want Hij is goed,
want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

Holland Marsh, Ont.:
Hanny & Bob Van Dyke.
Toronto, Ont.:
Joorke & Anneke Eygenraam.
Lowbanks, Ont.:
Frans & Janny Eygenraam.
Holland Marsh, Ont.:
Adrie & Bill Van Dyke.
Brantford, Ont.:
Anneke & Jetze Hamstra.
Brampton, Ont.:
Simon & Corrie Eygenraam.
Brooklin, Ont.:
Gerrie & Jan Kiezenbrink.
Vancouver, B.C.:
Elsie.
Brampton, Ont.:
Lena.
Bram.
en 31 kleinkinderen.

36 Hillcrest Street,
Brampton, Ont.

Tijdens hun verblijf hier in Canada mochten wij met onze ouders

JANS MIDDELJANS
en
ALEIDA MIDDELJANS—WACHTMEESTER

op 31 juli de dag herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hun nog vele jaren mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen:

Jans en Dientje Middeljans, Kitchener, Ont.
Jo en Ab De Graaf, Enschede, Ned.
Tinus en Tiny Middeljans, Zwartemeer, Ned.
Thys en Hilly Middeljans, Klazienaveen, Ned.
John en Margaret Middeljans, Guelph, Ont.
Janny en Bert Stuifzand, Hengelo, Ned.
Koos en Janny Middeljans.
Be en Jenny Middeljans.
Henk.
Grietje.
Zwartemeer, Ned.

Gelegenheid tot feliciteren op vrijdag 12 aug. 1966.

Adres: 133 Gatewood Rd., Kitchener, Ont.

The members of the Ladies' Society "Forward in Faith" wish to express their sincere sympathy to one of their members, Mrs. N. Wilschut, in the passing away of her husband

Mr. N. WILSCHUT.

May His Word and promise be her comfort in these days of sorrow.

Owen Sound, Ont.
July 29, 1966.

De Vrouwenvereniging "Deborah", London, Ont. betuigt langs deze weg hun hartelijke deelneming aan Mrs. J. Moes bij het overlijden van haar man.

Terwijl ze met vakantie in Holland waren, bezig zich voor te bereiden op de terugkeer naar Canada, heeft God hem in Zijn huis gehaald.

Zalig de doden die in den Here sterven.

Na een ziekte van twee weken, tijdens hun verblijf in Holland, nam de Here tot Zich, mijn geliefde man, onze lieve vader en grootvader

JANNES MOES,

in de gezegende ouderdom van 77 jaar.

London:
R. Moes—Vording.
Hamilton:
H. en J. van Doorn.
Australië:
H. en M. Moes.
St. Thomas:
H. en C. Boot.
London:
A. en A. Moes.
Australië:
J. O. en S. Moes.
London:
R. en A. Moes.
Australië:
B. en A. Moes.
Mt. Brydges:
K. en B. Moes.
Toronto:
W. J. en N. Moes.
en kleinkinderen.

London, 25 juli 1966.

De begrafenis heeft plaats gehad vrijdag 29 juli 1966.

Heden overleed, na een geduldig gedragen lijden, in zijn Heer en Heiland, onze geliefde man, vader en grootvader

PIETER LOOIJENGA,

in de ouderdom van 79 jaar, na een gelukkige echtvereniging van 53 jaar.

Psalm 116:7 ber.

De diepbedroefden:
Marrum:
H. Looijenga—Terpstra.
Eewal onder Lichtaard:
S. Looijenga.
H. Looijenga—v. d. Veen.
Hamilton:
J. Looijenga.
B. Looijenga—Westra.
Leeuwarden:
K. Looijenga.
Hamilton:
B. Looijenga.
A. Looijenga—v. d. Kooy.
De Bilt:
P. Looijenga.
G. Looijenga—Bosgra.
en kleinkinderen.

Marrum, 18 juli 1966.

In heerlijkheid opgenomen onze lieve man, vader, broer en grootvader

GEERT FLUIT,

op de leeftijd van 62 jaar.

"Jezus Uw verzoenend sterven,
is het rustpunt van ons hart."

Koekange:
J. Fluit—Kruidhof.
Drayton, Ont.:
A. Reinders—Fluit.
H. Reinders.
Koekange:
G. Steenbergen—Fluit.
R. Steenbergen.
G. Drost—Fluit.
G. Drost.
J. Timmer—Fluit.
H. Timmer.
Hoogeveen:
J. Leistra—Fluit.
M. Leistra.
Meppel:
H. Fluit.
Nijeveen:
T. Hoekman—Fluit.
J. Hoekman.
Koekange:
T. Fluit.
en kleinkinderen.

Koekange, Nederland,
27 juli 1966.

Op zondagmorgen nam God nog zeer plotseling van ons weg onze beste man en der kinderen liefhebbende vader

JAN HENDRIK DEUNK,

in de ouderdom van slechts 44 jaar.

We hopen en pleiten op Gods beloften dat hij voor ons wil zijn een Man der weduwen en een Vader der wezen in deze moeilijke weg.

Grietje Deunk—Slomp.
Joe.
Laureen.
Joanne Wilma.
John.
Richard Henry.

Scandia, 27 July 1966.

Enige kennisgeving aan alle familie, vrienden en bekenden.

The members of the Chr. Ref. Church of Ladner, B.C. publicly express their Christian sympathy to Deacon and Mrs. W. De Vos and children with the passing away of their young son and brother

FRANK WILLIAM.

Jesus said: "I am the Resurrection and the Life."

May this be their comfort for the future, as it has been now!

Rev. A. P. Geisterfer, Pres.
B. H. Luymes, Clerk.

Wanted:

MARRIED MAN

for modern dairy by Sept. 1st. Must be interested in dairying. Top wages for right man. 4 roomed house with utilities available, on paved road, 3 mi. from Chr. Ref. Church and on bus route to Chr. School. Apply A. Kamps, Lacombe, Alta. Ph. 782-2564.

FARMS TE KOOP

150 Acres farm, 3 mijl van Woodstock, aan de hoofdweg. Land is in uitstekende conditie en alles is bewerkbaar. Twee huizen, beide hebben alle moderne gemakken. De grote dubbele L barn heeft stal cleaner, melkhuis en bulktank, en meerdere gebouwen, alles in uitstekende conditie.

Eveneens een 240 acre farm, 230 acres bewerkbaar. Deze farm heeft ook 2 huizen. Het farmhuis is red brick, 4 bedrooms en bad boven en grote living- en diningroom, keuken en bad beneden. De grote barn is 44 x 70' en is uitgerust met nieuwe stallen, stanchions en stal cleaner. De grote L is 50 x 50 en is ingericht voor 27 zeugen, en kan in een halve dag omgebouwd kan worden in loafing barn. Het tweede huis ziet er prachtig uit en heeft eveneens alle gemakken. De crop en 75 stuks Holstein vee gaan met de farm. Deze farm is gelegen een paar mijl van Ingersoll aan de hoofdweg. Deze twee farms zijn in uitstekende conditie en open for offer.

Voor meer farms van 50 tot 500 acres, met en zonder melkcontract, rond Woodstock, Embro, Ingersoll, Delhi en Aylmer, schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Te koop: Een bestaande

ZAAK IN HOLLANDSE GROCERIES

en Textiel, welke een goed bestaan oplevert. Brieven onder no. 1891, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

COTTAGE FOR RENT

Muskoka Lake near Gravenhurst. 9 sleeps, 3-pc. bath. Boat and motor available. For further information call 434-1419 London, Ont. E. Davelaar.

FURNISHED SUMMER HOME

available. Aug. 12-19 and Aug. 26-Sept. 5. Will sleep 7. Refrigerator. 10 miles from Sauble Beach and C.R.C. of Owen Sound. $30 a week. Apply: Jim Bergstra, R.R. 1, Shallow-Lake, Ont. Tel. 935-2309.

FEMALE OFFICE CLERK

required in Niagara Peninsula. Knowledge of English and Dutch necessary. Apply in stating full particulars and expected salary to Box 1896, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

NETTE VROUW

Christian Reformed, wonende in West Ontario, leeftijd 54 jaar, 19 jaar geleden weduwe geworden, voelt zich eenzaam en zou graag een levensgezel ontmoeten. Brieven onder no. 1895 aan Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

ROOM AND BOARD FOR STUDENT

Close to McMaster University and Teachers' College. Phone: JA 2-2378, Hamilton, Ont.

In the next few months a

BUSINESSMAN-BOOKKEEPER

looks for a job or partnership, preferable district London-Welland-Brampton. Write under Box no. 1894, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Te huur: Burlington - 1 september

APARTMENT VOOR ECHTPAAR

$50.00 per maand, met inbegrip van electrisch en verwarming. Aparte ingang. Ph. 634-0245.

EXCELLENT 200 ACRE

140 tillable, remainder pasture, woods. Creek, lots of water. 7-room stucco house, bathroom. Schoolbus at door. With or without crop and machinery. Close to church and school. Must go, ill health. W. Streekstra, R.R. 1, Jellyby, Ont.

Wellandport Calvinistic Christian School heeft een in prima staat zijnde

1960 MERCURY SCHOOLBUS

te koop, met 54 zitplaatsen en 1966 licence. Voor verdere informatie contact Mr. G. VanderKomer, R.R. # 1, Fenwick, Ont. Phone 892-2821.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Goldfawn Drive, Rexdale, Ont.

FARMS FOR SALE

150 acre Farm on Highway. Brick 8-room house with all modern conveniences. Painted L-shape barn, drive-shed. The land is all tiled and level. This is a high producing farm. Asking price $32,000 with terms.

100 acre Farm on Highway. A very good farm. $25,000.

100 acre Farm, only 2 miles from church, at a sacrificing price of $11,500.

100 acre Farm at $10,000.

150 acre Farm, $27,500.

Restaurant - Grocery Store

These properties are all close to Chr. Ref. Church.

For service contact
F. C. v. Eyl
BOX 193, LUCKNOW
Tel. 528-3618

Agent for
John Bosveld
REALTOR

FARMS TE KOOP

240 Acres farm, een paar mijl van Ingersoll aan de hoofdweg. Deze farm is zojuist "gelist" en moet wegens gebrek aan opvolger verkocht worden. Met de farm gaan 2 prachtige huizen. Het mooie roodstenen 4 slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien; het tweede huis ziet er eveneens prachtig uit. Grote barn 44 x 75 heeft nieuwe stallen, stanchions en stalcleaner, de L is 50 x 50 en is ingericht voor 27 zeugen, maar kan in een paar uur omgebouwd worden in loafing barn. Het land is in uitstekende conditie. De crop plus 70 stuks Holstein vee gaan met de farm. Deze farm is een van de mooiste ooit door ons te koop aangeboden en voor iemand die een beste farm zoekt wel de moeite waardo m deze farm eens te komen zien. Deze farm kan dan ook direct overgenomen worden. Open for offer.

Voor meer farms, met en zonder stock en implements, eveneens tabaksfarms rond Woodstock, Embro, Tillsonburg en Aylmer, schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

TEACHERS WANTED

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL
(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

Calvin Christian School is in need of

A TEACHER

for grade 5, approx. 30 pupils. Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Lacombe Chr. School requires a

TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for the '66-'67 term. Come to a new rural school in the parklands of Alberta. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

Lacombe, Alberta "Calvin Christian School" is urgently in need of a

TEACHER

for grades 1-2 and 3. New 2-room school. Salary schedule for a degreed teacher without experience is $4,200.—. Contact: John Vanderwekken, Clive, Alberta.

ST. CATHARINES, ONT.

Due to unforeseen circumstances the Calvin Memorial Chr. School is in need of

A TEACHER

for one of the lower grades, and

A TEACHER

for one of the upper grades. Please contact Mr. Gary Van Dyk, 4 Edward Ave., St. Catharines, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

BOWMANVILLE

We need another

TEACHER

to serve in our Junior High Dept. This teacher will have Grade 7 as his/her Home Room and is expected to teach History/Geography, or French and Latin in Grades 8, 9, and 10. Other arrangements may be possible.

Write or phone the principal: Jacob W. F. Uitvlugt, Box 1165, Bowmanville, Ont. Phones: AC 416-623-5871, or AC 416-623-5969.

Due to higher enrollment the Clinton Christian School will be in need of a

SIXTH TEACHER

for the intermediate grades.

Please contact Mr. W. J. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Lethbridge, Alberta, Immanuel Christian School still requires the services of a first grade

TEACHER

for the next school year. Applicants should send letters of inquiry to Mr. John Nieboer, 1119 - 12 Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brantford, Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Cornwall, Ont., kand. N. VanderKwaak van Grand Rapids, Mich.

te Iron Springs, Alta., kand. J. DePater van Grand Rapids, Mich.

te Forest, Ont., kand. D. Hart van Grand Rapids, Mich.

te Blyth, Ont., kand. A. Schoonveld van Grand Rapids, Mich.

te Dundas, Ont. (bij acclamatie), Rev. P. M. Jonker te Brampton, Ont.

Bedankt

voor Taber-Vauxhall, Alta., kand. J. Tuininga van Grand Rapids, Mich.

voor Nobleford, Alta., T. Heyboer te Abbotsford, B.C.

voor Calgary (Maranatha), Alta., J. A. Quartel te Hamilton (Immanual), Ont.

voor Cornwall, Ont. en Regina, Sask., kand. N. VanderKwaak van Grand Rapids, Mich.

Aangenomen

naar Grande Prairie-La Glace, kand. J. Tuininga van Grand Rapids, Mich.

naar Truro, N.S., kand. D. F. Hart van Grand Rapids, Mich.

naar York, Ont., kand. N. VanderKwaak van Grand Rapids, Mich.

FARMS FARMS

8 Acres zandgrond, buitengewoon geschikt voor greenhouses, beplant met zoete kersen en perziken. Over $10,000 inkomen. Underdrained! Irrigation system!! City waterleiding!!!Nieuwe brick bungalow en packing shed. Alle gereedschappen. Vraagprijs $41,000.

15 Acres, sandy loam, kersen, perziken, peren, appels, Mackenzie, nieuwe brick bungalow, garage, city water en gas. Vraagprijs $37,000.

Vraag nadere inlichtingen over

3 BROILER FARMS

met licence en

2 TURKEY FARMS

in zeer goede staat, hoge produktie, en redelijke voorwaarden.

Melkbedrijf: 1050 lbs. per dag quota. Full line of machinery, cleaner. 160 acres 1e klas land, 2 moderne huizen, 2 silo's, nieuwe stal! 60 stuks melk- en jongvee (Holsteins). Tevens broiler quota (5800). Jaarlijks inkomen $24,000 bruto. Vraagprijs $88,000.

Deze en meerdere dairy- en gemengde bedrijven hebben wij U aan te bieden. Dicht bij School en Kerk!!!

GERRIT OTTEN

563-7904 BEAMSVILLE, ONT.

Agent for
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE
Grimbsy, Ont.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

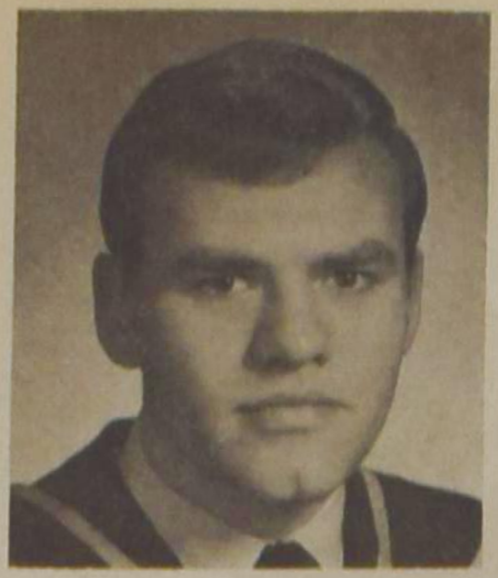

CONGRATULATIONS!

At the Convocation of the Law Society of Upper Canada in Osgoode Hall on June 23, Wietse Posthumus received the LL.B. degree. He was graduated Pass Class I, and as third student in the class of 140, was awarded the Matthew Wilson Memorial Scholarship. Mr. Posthumus, son of Mr. and Mrs. H. Posthumus of Owen Sound, Ontario, was born in the Netherlands and studied at Owen Sound Collegiate and Calvin College in Michigan. At present he is working on a committee for the Attorney General's Office studying injunctions in labour disputes. In September he will begin his year of service under Articles with Davies, Ward and Beck, Barristers and Solicitors, Toronto.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN
FARM INCOME TAX
If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
No advance payment.

Er zit zulk een gezonde en gestadige **groei**kracht in **LIGA** omdat het alle edele **bouw**stoffen bevat die Baby behoeft

LIGA

Krachtige Kost voor het Kind!

Dutch Rally of the A.R.S.S.

sponsored by the Toronto West Chapter

Thursday, Aug. 25, 1966, 8 p.m.
2nd Chr. Ref. Church, Albion Rd., Weston

Keynote address "THYATIRA EN WIJ"
by Rev. Louis Tamminga.

No admission fee — Collection taken.
Coffee in the basement.

EVERYONE WELCOME   Urge your friends to come!

Eben Ezer Organ Co.

Offers for Sale:

PIPE ORGAN (Woodstock), 2 manual with Pedal, 22 Ranks.
This instrument has a five year guarantee.

PIPE ORGAN, 2 manual with Pedal, 3 Ranks.
Suitable for small church or home. Price $2,000.00.

PIPE ORGAN (Franklin Legge), 2 manual with Pedal, 7 Ranks. Price $4,000.00

REED ORGAN (Estey), 1 manual, 5½ sets of Reeds. Built-in motor. Price $300.00.

WRITE TO:

EBEN EZER PIPE ORGAN
SALES AND SERVICE
c/o GERRY VAN EYL, CLIFFORD, ONT.

Een vakantie-plaatje van de Nederlandse Koninklijke Familie genomen op hun zomerverblijf te Porte Ercole juist voordat er een boottochtje gemaakt zou worden. Op de foto v.l.n.r. Prins Bernhard, Prinses Margriet, Mr. Pieter van Vollenhoven, Koningin Juliana en Prinses Irene.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

Natuurgeneeswijze

Het vanouds en alom bekende Kruidenhuis Flora bestrijdt reeds 40 jaren alle slep. ziekten (behalve kanker) met zijn geneeskruiden met de prachtigste successen, ook in schijnbaar hopeloze gevallen. Gegar. onschad.! Attesten liggen ter inzage. Toezending desgew. blanco. Wat U ook mankeert en wat U ook al hebt geprobeerd, meldt Uw ziekten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Geef Uw
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

Bekendmaking omtrent IMMIGRATIE

De Regering van Canada maakt bekend dat personen die naar Canada wensen te emigreren daarvoor dienen aan te vragen bij de Canadese Immigratie Kantoren in het buitenland. Bezoekers aan Canada zullen niet geoorloofd zijn om als immigranten te blijven tenzij zij aan de volgende voorwaarden voldoen: Zij

1. dienen een aanvraag in voor het aflopen van hun periode van geautoriseerd verblijf;
2. niet de voorwaarden voor hun toelating hebben overtreden; en
3. geen aanvragen hebben uitstaan voor hun aankomst in Canada;
4. als immigranten zonder borg in aanmerking zouden kunnen komen indien zij als zodanig daarvoor buitenslands aanvragen; of
5. voor de toelating de echtgenoten of minderjarige kinderen van burgers of wettelijke permanente ingezetenen van Canada waren.

Deze gedragslijn slaat niet op personen die door Paragraaf 5 van de Immigratie Wet zijn uitgesloten en personen die Canada onder valse pretenties binnenkwamen. Personen die niet in aanmerking kunnen komen voor permanent verblijf zullen worden verzocht om Canada vrijwillig te verlaten na afloop van hun periode van geautoriseerd verblijf of daarbij in gebreke blijvend zal een proces voor deportatie worden begonnen.

Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen door zich met het dichtstbijzijnde Immigratiekantoor in verbinding te stellen of aan het Department of Citizenship and Immigration, Ottawa, Canada te schrijven.

Z.Exc. JEAN MARCHAND
MINISTER OF CITIZENSHIP AND IMMIGRATION

Eerstelingen in Canada:

Eerste vrouwelijke studenten, die in Canada een graad behaalden

door JOHN F. HAYES

(Can. Scene) — In 1843 opende Mount Ellison Wesleyan Academy voor de eerste maal haar deuren als een instelling voor hoger onderwijs voor jonge mannen. Elf jaar later werd er een soortgelijke school voor jonge vrouwen geopend. In 1858 werd haar door de provinciale regering van New Brunswick het recht verleend om graden uit te reiken en in 1862 was Mount Allison Wesleyan College een gevestigde en volledig erkende universiteit.

De eerste vrouwelijke studenten die hier promoveerden waren Mej. Grace A. Lockhart, die in 1875 haar Bachelor of Science Degree wist te behalen en Mej. Harriet S. Stewart, die in 1882 een Bachelor of Arts degree ontving. Zij waren de voorlopers van duizenden vrouwen en meisjes, die in haar voetsporen zijn gevolgd, de eersten in Canada, maar tevens de eersten in het gehele Britse rijk.

Mount Allison University werd genoemd naar de oprichter, Charles F. Allison, die in 1840 daartoe de eerste noodzakelijke stappen had gezet. Oorspronkelijk was het een Methodistische instelling, maar tegenwoordig staat ze onder bescherming van de United Church of Canada. De school staat in Sackville, New Brunswick, in een prachtige omgeving aan de Bay of Fundy, in het hart van het oude Acadia.

De studiemogelijkheden, die oorspronkelijk aan Mount Allison Universiteit tot religieuze vakken beperkt waren, zijn thans zeer uitgebreid. Onder de meest prominente mensen in de Canadese zakenwereld, zowel als onder onze wetenschapsmensen treft men oud-studenten van Mount Allison aan. Dominees en zendelingen zijn hier voorbereid voor hun zo belangrijke werk; er is een conservatorium, een academie voor beeldende kunsten en de Massey Treble School of Home Economics. Ja, sedert de dag, dat Miss Lockhart trots het podium afwandelde als de eerste vrouwelijke studente in heel Canada, die een universiteitsdiploma had ontvangen, is er veel veranderd.

Mount Allison kan zich echter niet de oudste universiteit van Canada noemen; die titel komt King's College in Windsor, Nova Scotia, opgericht in 1789, toe. Daarna komen eerst nog Dalhousie College in Halifax, dat in 1818 werd opgericht, McGill in Montreal, van 1821 en Acadia University.

Canada heeft het voordeel, dat het reeds vroeg interesse heeft getoond voor goed onderwijs voor onze jeugd. Thans springen overal in het land nieuwe universiteiten en hogescholen uit de grond, terwijl de reeds bestaande zich steeds meer uitbreiden. Onze jonge mensen, met de z.g. New Canadians in de voorste gelederen, gaan een goede toekomst tegemoet, nu onze Canadese universiteiten meer en meer voor ieder toegankelijk worden.

DE EERSTE VROUWELIJKE STUDENTE

die afstudeerde aan een Canadese of Engelse universiteit, Grace A. Lockhart. Zij behaalde haar Bachelor of Art degree aan de Mount Allison universiteit in Sackville, New Brunswick.

(Getekend door Fred Finley.)

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN

per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te l.alen.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

Geldbelegging

Wist U dat de levensverzekeringmaatschappijen in Canada slechts 35% van hun uitkeringen doen aan de nabestaanden van *overleden* polishouders? De overige 65% wordt door over*levende* polishouders zelf ontvangen in de vorm van pensioenen, studiekapitaal, etc.

Levensverzekering is thans alom erkend als een goede, veilige geldbelegging.

Holland Life biedt U de mogelijkheid om geldbelegging en risicodekking in één polis te combineren. Uw deskundige Holland Life agent zal U over dit onderwerp gaarne vrijblijvend advies verstrekken.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids Michigan

REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Sarnia: 133 N. Front ED 6-6169

ZOEKT U EEN
goede farm of huis?
BEL, NA DE VAKANTIETIJD,
Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

After the Burial

. . . A GOD OF MY OWN

Date 1966—??: I just returned from the cemetery. Wow! What a long service! It sure taxed my patience. It was really sickening to see those garbed representatives of the Mosaic Age committing the dead to the earth with such empty formality. But there was at least one consolation — it was God they buried! Pardon me, you look surprised — Why? You did not know that God had died? My, how long now! In fact, if not for the embalmed prolongation of God by some of the clergy, He would have been finished off long ago. But, after a long controversy on the details, they finally decided to bury Him today. I feel sort of free now: no one to judge me, no one to punish me, no one to snoop on me and my life! What a feeling — plenty of elbow room in the universe now. At last, we are our own!

Transition: What do we do now? Can we be without the formalities of a service, a place to express that 'deep down' in us? Well, what we can do is to find substitutes and replace those (Biblical) Stone Age Versions (SAV) of religious expressions with some Scientific Age Versions (SAV)! And what a good thing! — the letters are the same in both cases: S.A.V. Few will know the difference for what we will do is to keep the forms — as much as possible — and drastically change the content.

Date: 1990—??: One morning Mr. Pius (who had the misfortune of living in both the *God* and the *post-God* period), deciding to permit himself a temporary "broadmindedness," left his Bible at home and went for one of those well advertised "Contemporary Services." The session (service was held in the workshop down the main road. They had moved some of the machinery in an adjoining factory to the church building and converted the working place into a worshipping place. Incidentally, they had discovered that the machines in the church building were considerably less bothersome as to noise due to the good acoustics in the church. Anyway, at last the church had gone to the world! (And the world had come to the church!) Pius had just seated himself, when a greasy-fingered man with a dirty overall stepped up front, seated himself on a rusty old automobile frame and wearily groaned: (He sounded just like some ministers of the *God Age!!*) "Well folks, what shall we start with?" Then all stood up and sang the requested number: "Oh God No Help in Ages Past, Good Hope for Years to Come." The leaders then saluted the group (Salutation!) with the words: "Fellow Friends, blessed be we, the carvers of our own destiny; science declares the glory of men." They all shouted exultingly: "Nema, Nema!" Pius wondered: what did that mean? At first he thought it was "Selah" and was about to shout "Praise the . . ." when it occurred to him that it was "amen" backwards! (Apparently, they wanted to be different in everything). Now for the reading and sermon. The greasy-fingered Foreman announced: "You shall now hear from the holy tape — a recorded replay of the last part of the fourth orbit of the fifth flight of Colonel N. O. Belief." Then he mumbled something in a fading voice, wearing a smirk on his face he could not hide. Naturally curious, one of the men asked: "What did you say boss?" He ignored the question. Then a few others joined in too: "What was that remark?" The Foreman replied: "No, I was just saying to myself, I only hope you don't hear the colonel praying 'Oh God help me, O Jesus have mercy on me' when the retrorockets acted up just prior to re-entry." There was a guilty silence. After the recording, the Foreman said: "Any suggestion for prayers?" "No," blurted a self-confident looking young man, "we must dump this business of prayer. We won't talk to ourselves with eyes closed!!" *Ahmmm.* Now for the closing song. The bored looking lady sitting next to Pius — and by the way, they were all squatted on the bare floor for they insisted on being natural in the "spiritual" — suggested that they sing a song of adoration to Gravity which had kept them in place during the session. Good! They all sang: "Hold Thou Us On." Benediction? The Foreman stood up and said: "The earth bless you and keep you, the Sun make its face to shine upon you and be gracious (less heat!) unto you, the moon lift up the light of its countenance upon you and give you ease."

Doxology? With a real empty look on their faces, they all stood up, held hands, and with an *unselfish* fraternity sand: "Praise Me to Whom All Blessings Go."

Conclusion: Are you surprised at this article? Even thinking of charging me with sacrilege? Hold it, not so fast! All I have tried to do in this article is to attempt casting into *words* a *spirit* that is being increasingly nursed in the bosom of the so-called Christian church. In a day of alleged continuous creation (actually, only a splitting up of already existing material!) and receding galaxies, the God of the Bible is considered a *non est.* "Another" has taken his place however! "Dost ask who that may be?" A god of man's own choosing!

Strange, thought Pius, how people can stare at the Creator in the creation and worship the creation instead of the Creator. Then it occured to him that unbelief is always contemporary and modern, and that its changing forms in history are never evidence of its abandonment but further proof of its devious nature. Pius returned home and was surprised to find that Romans 1:20-32 was still in his Bible and *fulfilled!* The whole thing became so relevant to him that he read the second chapter also!

As he read, a voice seemed to say to him: "If you had believed what I had said, you could have been responsible for a world situation, quite other than what you experienced this morning."

THE BLESSING OF EVANGELICAL READING

by Carl F. H. Henry

The great influence of the press is undeniable. Even those who have suffered under its exposures or criticisms will not quarrel with Henry Ward Beecher's remark, "Newspapers are the schoolmasters of the common people. That endless book, the newspaper, is our national glory."

The press is liable to err because news-gathering is full of uncertainties. Sometimes the unknown facts are more significant than the known ones. Sometimes the facts get twisted. From the jumbled mass of material it collects the press must sort out the facts as best it can and present them honestly and accurately so that readers can form their own opinions. The press must also separate news from editorial judgments. Every worthwhile publication has the right, indeed the duty, to express editorially its own judgments on important issues and to strive to win its readers to its viewpoint. It is obligated to inform its readers and shape opinions about current issues. But it has an equal obligation to distinguish fact from opinion.

Because of its Christian commitment, the evangelical press must reflect the highest candor as well as the best journalistic standards as it faces the responsibility of speaking even the harshest truth in love. Only this kind of a press will offset the formidable criticism of Thomas Jefferson, who wielded a mighty pen himself and who exclaimed in exasperation: "The man who never looks into a newspaper is better informed than he who reads them, inasmuch as he who knows nothing is nearer the truth than he whose mind is filled with falsehoods and errors." Let it never be said that the Christian public is faced with the unhappy choice of an empty mind or one filled with misinformation.

Once the evangelical press has fulfilled its task responsibly, it then becomes the duty of the Christian public to read what the press publishes. Readers need not agree with the opinions of the editors. They can write letters of approval or protest. and they do. They are free to begin their own magazines, too.

Evangelicals forego many advantages when they fail to read and support evangelical publications. Such periodicals bring religious information not available elsewhere. They broaden the minds of those who read, introduce them to a variety of opinions and sharpen their awareness of current issues. A magazine of general interest to the evangelical public will consist of more than pietistic homilies; it will print news, essays, poetry, theological studies, and editorially render its considered judgments based upon constant study of contemporary events and movements.

The evangelical Christian needs to keep abreast of current religious thought. The best way to do this is to read a good evangelical magazine that will bring to him many authors, diverse viewpoints, and new insights. For the price one pays for a single book he can obtain a year's subscription to a good magazine. Evangelicals must keep informed because the price of ignorance is always high, and as Robert Browning said, "ignorance is not innocence, but sin."

FROM POLITICAL BLUFF TO REAL LEGISLATIVE STUFF

When John Diefenbaker faced a minority government in 1957 and won a landslide majority in 1958, there existed an opinion that if a party won a minority, it could easily win a majority in the House by returning to the public and requesting their vote for a majority Government. This opinion became so prevalent that the parties felt quite justified in calling a second election within a year, if the first election returned them with a minority government. Thus, Diefenbaker's return to the people in 1958.

When the people were faced with another election in 1962, however, they found both major parties running a campaign on the majority-government issue, with the result that neither Diefenbaker nor Pearson got it; the then Prime Minister Diefenbaker was returned at the head of a minority government. A year later this Progressive Conservative minority was replaced by a Liberal majority — but a very small majority at that.

On the basis of the low repute to which the House had fallen in those years, many opinion leaders and politicians continued to voice their conviction that minority governments were bad governments. Thus when the November 8th election of last year returned another minority government, many speculated about the time of the next election; some thought that this 27th Parliament would last only a few weeks, and would be followed by another Federal Election within a year. They were supported not only by the heckling and hostile atmosphere of the former minority governments, but also by the similar attitude and atmosphere that prevailed in the present minority government's first weeks of sitting.

Before January 18th, the opening date of Parliament, there were rumours going around that several Liberal MPs were involved in bribery or faul play with the election results in their ridings. This was followed by bitter debates on the George Victor Spence case, the man accused of espionage work for the Russian government. This obviously gave the MPs and the parties plenty of opportunity to rid themselves of the frustrations and disappointments by the November election results. Opposition leader Diefenbaker and his party seemed to be motivated by a desire and strategy to destroy the Liberal Government, in the hope that Governor General George Vanier would ask him to form the Government and assume the responsibilities of Prime Minister. Thus the urgency, among Conservative MPs, to continue to accuse the Liberal Government of laxity in the Spencer case. At one stage Mr. Diefenbaker even bluffed the threat to overthrow the Liberals by a vote of non-confidence.

The Spencer case led to the Munsinger case. Now it was the Liberal's turn to dirty the Conservative's image by the heated exchange of verbal mudballs. There seemed to be no end to the uncooperative, hostile relations between the members and the parties in the House. The creation of the Spencer inquiry, headed by Mr. Justice Dalton Wells, was followed by the erection of the Munsinger inquiry, headed by Mr. Justice Wishart Spence; and it in turn was followed by the Landreville inquiry, headed by a retired Supreme Court Judge, Mr. I. C. Rand. The fourth inquiry, a three-man royal commission into general espionage work, is still pending.

It was not until the urgency of the financial crisis in March forced the members of Parliament to co-operate that the muttering and time-wasting activities of the House seemed to come to an end. Had the session ended, or the Government been defeated at this time, one would almost admit that minority governments are bad governments. Fortunately however, the Parliament which supported this view in its first three months, continued to disprove it in the last three months. As if suddenly all MPs had exhausted their verbal and accusative energy, the fire died down, and Parliament settled down for some hard constructive work.

In all, the 27th Parliament and the minority situation in the House has accomplished a significant amount of work. The establishment of a Company of Young Canadians, who perform tasks in Canada similar to the Peace Corps in the United States; the acceptance of Finance Minister Sharp's spring budget of over 10 billion dollars; the creation of a $50 million rural development fund; the revisions of the Bank Act; the publishing of the long-awaited White Paper on Broadcasting; the Steven Truscott debate and the consequent decision to have his case reviewed by the Supreme Court of Canada; and the two top-secret trips to Hanoi by the retire diplomat Chester Roming; this significant amount of work certainly gave the House a new and revived image in the last 3 months.

The House also established the Canada Assistance Plan which covers everything from blind and disabled persons allowances, to mothers' allowances, and even Indian Welfare Payments; it covers approximately one million Canadians and, together with the health resources fund, it constitutes a significant development in social welfare. The $500 million health fund, which was approved by the House last month (June), will further the training of doctors and nurses, and will encourage greater health and medical research.

One wonders how a *minority* government could have done all this. Perhaps a minority government works.

Herman Jonker

SOCIAL SECURITY FOR FOREIGN WORKERS

A social security treaty between Turkey and the Netherlands has been finalized whereby the 8,000 non-resident Turks presently employed in the Netherlands will receive the same social benefits as Dutchmen. The same applies to Dutchmen working in Turkey, who will be treated on an equal footing with the Turks.

One of the main provisions of the treaty is that Turkish workers in Holland will receive family allowances for their children staying in Turkey. Holland has similar treaties with Greece, Italy, Spain and Portugal.

Due to shortage of unskilled labor, some 65,000 non-resident foreigners are presently employed in the Netherlands. In comparison to other European countries, however, the percentage of foreign workers is small, accounting for 1.5% of the total labor force. Germany has 5.5% foreign labor, Belgium 6%, France 8%; Luxemburg and Switzerland have 30% foreign workers each.

—Netherlands News

LEARNING TO SWIM—With no mother sea lion around a baby sea lion has to be taught. Dr. C. W. Gray takes over the job. Loo-Seal sank like a stone at first, soon caught on and took off on her own (lower).

TOURIST TRAFFIC

Figures just released show that the number of visitor-nights spent in Dutch hotels by foreign tourists in 1965 was 4,646,674 which is an increase of 4% compared with the previous year.

The largest rise came from the United States (13%), followed by the Swiss with 8.6% and the British by 3.4%. On the other hand there was a drop in the number of tourists from Belgium (4.8%) and France 2.0%).

Netherlands Embassy,
Information Section
—Netherlands News

OXFAM'S "OPERATION OASIS" TAKES 800 BRITISH SCHOOL CHILDREN TO ALGERIA

by JOYCE CHESTERTON

Eight hundred boys and girls from schools all over Britain now have a new understanding and sympathy — based on personal experience — for the difficulties which face a developing country. They have recently spent several days visiting Algeria, seeing for themselves the kind of problems that exist and the kind of efforts that are being made to overcome them.

The 800 young people took part in the first educational cruise to a developing country by Oxfam in association with the British India Steam Navigation Company. Each of them paid their own fare.

They flew to Genoa to board one the British India's regular educational cruise ships, the Devonia, and sailed across the Mediterranean to Algiers, where they spent four and a half days visiting different parts of the country.

All of them spent one night in one of the oasis towns on the edge of the Sahara desert.

One group set off by coach to Messaad — a small, isolated town at the end of many miles of car-breaking, rocky track, which is the administrative centre of the administrative centre of the 2,250-square-mile Messaad commune. Of the 40,000 inhabitants of this commune, two-thirds are nomads, most of them depending for a living on a small flock of sheep and goats.

At Messaad, the British youngsters received a heart-warming welcome from a vast crowd of townspeople. They saw, too, some of the constructive work which Oxfam is helping.

They watched the Save the Children Fund medical team giving anti-T.B. treatment to toddlers at a clinic and were told that deficient diet means that most of the children in the area are vulnerable to T.B.

They attended the formal opening of the White Fathers' new vocational training school — built with the help of an £8,450 Oxfam grant — which fills the gap for some Algerian boys between the time they leave State school at 14 until the time they can hope to go on to skilled technical training at 17.

GREEN PATCHES IN THE DESERT

And they saw the green patch of garden which Peter Craik, the Save the Children Fund administrator, has developed, in such spare time as he has, to show the people how vegetables and grain can be grown in the dusty, scrubby ground, with the help of irrigation and up-to-date agricultural methods.

Another big group went south to Laghouat, where they saw how the agricultural training centre outsied the town is reall ymaking the desert blossom and bringing a new hope for the future to a number of nomadic families.

Father Cheneviere, the enthusiastic moving spirit in this scheme, showed them how water pumped up from the well that was sunk with part of an Oxfam grant is directed through irrigation channels to the whole of the 20-acre site. As a result the centre is a pocket handkerchief of thriving green crops in the midst of a flat, arid wasteland.

The first group of about a dozen nomad trainees will soon have completed their course and be ready to set up with their families as self-supporting farmers on nearby land. Oxfam funds will provide loans and more wells to help them.

Near Laghouat, too, some of the school children visited a reafforestation scheme run by the local authorities. They saw how the new trees were helping to hold back the encroaching desert and planted some young seedlings themselves.

The third oasis town visited by the British school children was Djelfa, which is the base of a Catholic Relief Services medical programme. Dr. Jean-Paul Bierny, Belgian head of this programme who has also been appointed the Chief Government Medical Officer for the whole district of Djelfa, showed them round one of the village clinics and explained how villagers were coming to understand the value of hygiene, refuse disposal, clean drinking water and better sanitation. The programme is financed partly from U.N. funds and partly by the Algerian Government, which provides a vehicle, medical supplies and the salaries of Dr. Bierny's 10 medical aides. Oxfam has also helped with vaccines and drugs.

MEETING YOUNG ALGERIANS

The desert visits were the climax of an educational programme, based on material issued by Oxfam's Education Department, which had begun in many British schools during the preceding term, and continued with lectures and classes on the ship on the way to Algeria.

Almost every type of school — grammar, secondary modern, public, comprehensive, Quaker and Catholic — and every part of Britain were represented in the party. And one of the valuable bonuses of the trip was the friendly contact made with the youth organizations of Algeria. Each morning during the stay in Algiers, a group of young Algerian members of the J.F.L.N. — the Jeunesse du Front de Libération Nationale — arrived to escort some of the British students on a tour of the city, including the Casbah. They came back to lunch on board the Devonia and then took their party on an informal shopping trip.

Another British party went off each day on an excursion to the Domaine de la Trappe State vineyards and the Roman ruins of Tipaza, which was organized by the Ministry of Youth and Sport. Again young Algerians acted as friendly escorts and guides.

On the voyage back to England, the British boys and girls wrote down some of their impressions of this unusual educational experiment and their own words speak vividly for them:

"First impressions: Evidence of the work of Oxfam and the realization of how it and other charities are helping human beings to live instead of just existing. The garden we saw at Messaad, illustrating the possibilities of cultivating the desert with the help of water, time and effort. The generosity of the people. The modern city of Algiers — prosperous in some areas but with hardship evident behind the modern front. The small number of clinics and schools, but the really great results obtained through hard work," wrote Gail Peacock, (16), St. George Grammar School, Bristol.

"EVERYONE WAVED"

"Although they could not afford it, the little children bought us some small gifts as souvenirs. One felt unable to say anything, as our conscience was pricking us. For in London we all grumble and moan when we have far more than them and we don't really appreciate it until we see countries like Algeria." Valerie Gardner (16), South Paddington School, London.

"At Hassi Babba we were shown what was called a luxury clinic. It was very small and added to the shortage of drugs and medical appliances was the fact that there was only one doctor for a very large amount of people." Riccardo Marioni, (15) of Fraserburgh Academy, Aberdeenshire, Scotland.

And finally Christine Mann (17), of King Edward VI Grammar School, Birmingham: "Three things stand out in my mind. First, the friendliness of the Algerian people. Once we travelled in open lories and nearly everyone waved or smiled. I do not think that if six lorry-loads of young people drove through Birmingham, people would do that. Second, the poverty of some of the people . . . Lastly the Sahara. The hills impressed me — so relatively harmless-looking during the daytime, but when night fell so quickly after the sunset so sinister and frightening."

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

No. 216
Author: W. A. Shinkman
Black: 3 pieces

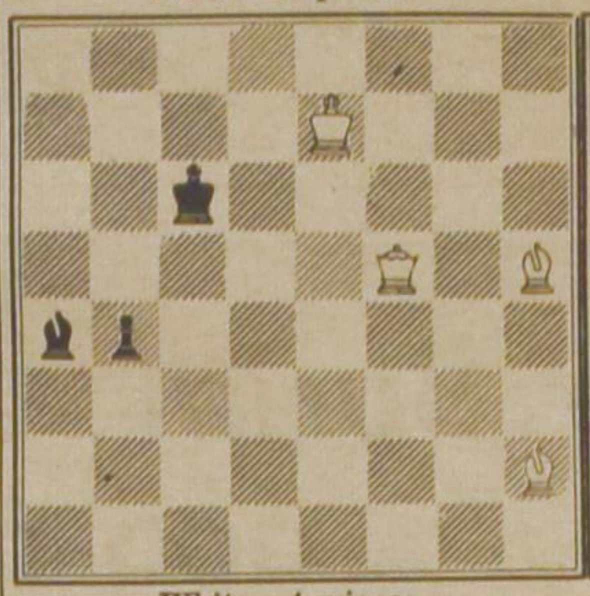

White: 4 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 217
Author: F. M. Teed
Black: 5 pieces

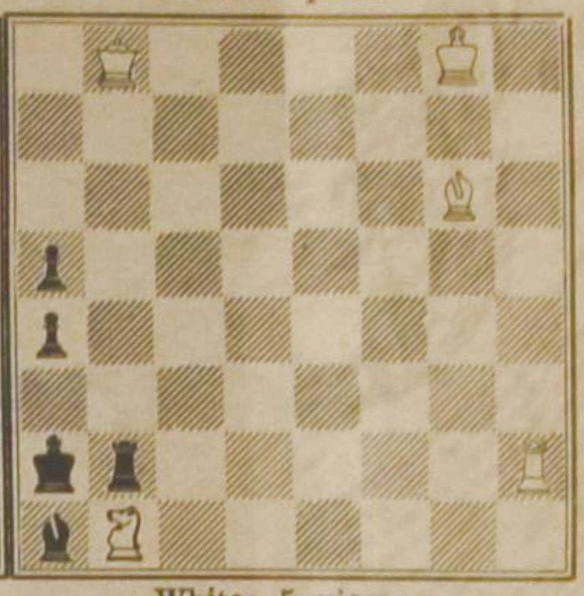

White: 5 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The four problems of this month are almost miniatures. I have arranged it this way for the convenience of my contestants. You have to handle only a few pieces, which will be nice while it is hot and sticky.
2. In spite of the few pieces, the key-move of No. 216 is not at all evident. Or is it? Maybe you will find it at a first try. But I know for sure that you will enjoy this genuine "Shinkman". The full solution (key, threat, if any, and all variations) is asked for.
3. No. 217, although a two-mover, is not necessarily easy. I wonder how much time you will have to spend on it. Indication of the key move is sufficient.
4. Solutions should be sent in together with those of the second series. The deadline is regular again.

A LONG WAY TO GO—The only one ever hatched in the 67-year history of the park, a baby flamingo tests its legs, which some day will be as long as the legs of its mother, who is watching closely at the Bronx Zoo in New York.

Canada's Role in Vietnam

by Robert L. Thompson, M.P.

The recent debate in the House of Commans on the situation in Vietnam disclosed a wide variety of views. Unfortunately not more than 50 members of the House of Commons were in the House during the debate. What is generally lacking in Canada is the realization that the conflict in that unhappy country is part of a struggle that will ultimately decide the future of Asia. Viewed in that light, the role of Canada becomes clear and unequivocal.

Those in this country who uphold the Viet Cong guerillas, who castigate the United States so vehemently would have us believe that the weight of world opinion is on their side. Little is said about the constant pressure by North Vietnam to take over the South; never is it mentioned that more than one million North Vietnames have fled to South Vietnam to escape the pressure of Communism.

The critics of the United States would do well to read the reports of some Canadians who have served on the International Control Commission since 1952. It has been the Viet Cong which has systematically attacked the civilion population, bombed restaurants, murdered village leaders and tortured those who refused to co-operate. Economic reforms in the rural areas could be realized much sooner of such efforts were not sabotaged by Viet Cong terrorism.

It is impossible to view the events in Vietnam apart from the situation in Asia as a whole and particularly the rejuvenation of China as a major world power. To retreat from the mainland of Asia would be to leave Japan, the Philippines, Australia and New Zealand in an untenable position. Who could guarantee the integrity of Malaysia and Singapore, Thailand and Cambodia, and ensure that General Suharto and his supportres could continue to steer Indonesia towards truly national development? All this ignores anather basic fact of the struggle — the question of United States prestige. If such a withdrawal was executed free nations everywhere could no longer count on American assistance against aggression from a more powerful country.

We have heard dire warnings of an impending nuclear holocaust and that the U.S. is forcing the Russians and the Chinese together. Yet Sino-Soviet relations are at a lower ebb than ever before and the threat of volunteers from East European nations is nullified by the problems of mobility and supply.

The Saigon government is continuing to increase its control over the country and at the same time the defections from the Viet Cong are increasing rapidly. Premier Ky has managed to achieve an unprecedented stability and to embark on a workable reform program in rural areas.

One thing is clear. The Communists cannot win the war militarily. Their only hope of victory is for weariness to set in among the allies in response to the insistent pleas of those demanding withdrawal. No one realizes this more clearly than Prime Minister Holt of Australia who is most concerned that Chinese power be contained.

In this conflict Canada must choose one of our paths: complete neutrality; full support of the United States including military active participation; or open support for the Vietcong; or the role of arbitrator and negotiator using direct diplomacy as well as the International Control Commission. No two of these paths can be followed at the same time. Canada has accepted the latter role and must continue it. The missions of Chester Ronning have been valuable efforts toward finding an honourable peace. Yet such attempts do not preclude greater financial and technical assistance to South Vietnam than we are giving at present.

The cry to stop the bombing and to withdraw United States forces is the cry of the apologist for the Communist cause. No similar gesture is demanded from the North Vietnamese who are continuing to increase the number of troops in the south. There is no demand that North Vietnam respect the Geneva Accord.

If that should happen then there would be no doubt that the war would de-escalate and that positive steps could be taken toward a lasting solution at the bargaining table. In the meantime we dare not deceive ourselves of the reality of situations and events.

Crop Insurance Act

Ottawa, July 15, 1966 — Recent amendments to the federal Crop Insurance Act will assist the provinces in making crop insurance available to more farmers.

The new amendments allow the federal government to enter agreements with the provinces that provide for:

1. Insurance up to 80 per cent of the average yield of a crop.
2. Protection against loss of production units such as fruit trees or perennial forage stands.
3. Insurance to compensate farmers for the cost of summerfallowing of land when natural causes prevent seeding the following year.
4. A five-per cent increase in the contribution by the federal government towards the premium necessary to make the scheme self-sustaining — raising the federal contribution to 25 per cent of the total premium.

Before the Act was amended crops could not be insured for more than 60 per cent of the long-term average yield for an area and the federal government's contribution to premiums was 20 per cent. Extended coverage for production units and summerfallowed land were not previously provided for.

The revised Crop Insurance Act now provides that where sufficient yield data is available coverage can be determined on the basis of the normally expected yields for individual farms.

The development and implementation of specific crop insurance programs is the responsibility of the provincial governments. The provinces, under the general terms of the federal act, decide what crops will be covered, who is eligible for insurance, and the maximum coverage an individual may take out.

Appointment Fieldworker Sunflower Club

The Board of the Workshop Youth Evangelism (W.Y.E.), secr. the Rev. E. Gritter, 98 Gerald Drive, Orillia, Ont., announces the appointment of Mrs. W. G. Munnik as a fieldworker in charge of the Sunflower Clubs.

Mrs. Munnik will be officially installed at the annual W.Y.E. Conference, this year to be held at Brampton, Ont., on Saturday, August 27th.

It will mainly be her task to instruct and counsel the Guides of Sunflower Clubs in Central Ontario.

Mrs. G. Munnik

Since the first club was organized in 1962, the number of Sunflower Clubs (evangelistic clubs for unchurched girls) has grown to such an extent that the appointment of Mrs. Munnik, on a part-time basis, appeared necessary and justified.

The expenses resulting from this appointment should be covered by the sale of *Sunflower Seals*, showing a stylized sunflower in two colours, and the words "Help Children Come to Jesus", bringing out the aim of these clubs.

Anyone willing to support this work of youth evangelism (at the present there are over thirty clubs attended by approx. 500 children!), is invited to write for these seals to the WYE treasurer, the Rev. D. C. Los, 2 Mountview Ave., Grimsby, Ont. (A sheet of 25 seals costs one dollar).

Mrs. W. G. Munnik is married, and has four children. She has been a Sunflower Guide in Montreal, Que., and now lives at 925 Bay Shore Heights, Suite No. 27, Bay Ridges, Ont. (just East of Toronto); telephone: (416) 839 - 2276. Anyone who would like to correspond with Mrs. Munnik is cordially invited to contact her.

THE SECRET PLACE

They walked down the stairs into the dimly-lit room.

"It's a long way down," she had remarked.

"It has to be. That's why it's called the 'Secret Place'," he had replied. The smell of stale smoke and heavy drink had met their nostrils as they had opened the door.

Once inside, the place wasn't too secretive, even though the light was not good. They took a vacant table in a corner near the now empty-of-performers stage. Empty of performers, but showing the clear signs of their trade — microphones, drums, guitars, and a small organ.

They didn't have much to say to each other. Instead, each fell to thinking and to studying the place, the people. The silence was not maintained throughout the rest of the room. Everywhere was the noise of laughter — hollow laughter — of talk — empty talk. One non-too-sober young man, seated directly in front of the stage, kept calling for action. The performers (it wasn't hard to pick them out — long hair, tight pants, gaudy jackets) at length heeded to the call and took their positions.

Now, for a moment, the silence seemed universal. All waited. They didn't have to wait long. The crash of drums, the twang of guitars, and the shouts of the 'singers' filled the low-ceilinged room. Feet set to tapping, hands to beating, heads to nodding in time to the ever-increasing rhythm of the 'music!'

"How," she thought, "can anyone enjoy this? Look at their faces! All eagerly fixed in the direction of the stage. Everyone, from that young girl, who couldn't be much over sixteen, to that old grandfather, who is at least sixty, is living for nothing else at the moment. In fact, we seem to be the only ones who can still look elsewhere.

Those faces look so empty. They must reflect their inner selves."

Then surprised, the thought came to mind — "They don't know what living is!!"

She looked at her companion. "Let's go," he said. "Yes," she answered.

Gladly and thankfully they once more breathed the fresh outside air.

Next evening, they once more took their places in the great Crusade choir. This was where they belonged. As they sang the beautiful words of "Hallelujah, What a Saviour," she thought back to last night.

"Yes, what a Saviour! How true the words, "saving, helping, keeping, loving. He is with me to the end," sang her voice and heart.

M.W.

Vacation

Where to go ?

MONTREAL

Montreal, up-river from Quebec City, is Canada's largest city.

It is situated on a 30-mile-long island and is the gateway to the famous St. Lawrence Seaway.

In 1535 Cartier found an Indian village here which was succeeded by a mission post in 1642 named Ville-Marie. Later the name was changed in honor of the 700-foot mountain in what is now midtown and which the early French described as a "mont real", or Royal Mountain.

Today Montreal is a modern and cosmopolitan city bustling with commerce. It is the second-largest French-speaking city in the world. Although 1,000 miles from the ocean it is a major seaport.

Summer activities range from music and theater to the return of the colonial French marines to St. Helen's Island, just offshore.

The Marines, in uniforms and bearing the arms of two centuries ago, daily bring to life age-old military displays on the island that in 1967 will be site of a great International Exposition.

When you're not watching plays, looking at paintings or listening to music, there are plenty of things to see in the bustling city of skyscrapers of today and quaint churches and homes of the past.

PLACE DES ARTS

The "Placedes Arts" (freely translated. "the Center of Culture"), is located in the downtown area, close to the "dividing" line of the French-speaking and English-speaking sections of the city.

Focal point is the $8,500,000 Grande Salle, which was opened in September, 1963. This is a 3,000-seat auditorium comparable to the Paris Opera House, Milan's La Scala, London's Royal Festival Hall, and Boston's Symphony Hall. Other features being erected on the nine-acre site include: 500-seat chamber music hall, conservatory of music, restaurant, prestige stores and an underground parking lot for 800 cars.

Set back on its spacious plaza, and served by an underground network of streets, the colonnaded horseshoe façade of La Grande Salle presents an imposing picture.

A pleasant way to spend a summer evening, is to drive your car up the Camillien Houde driveway to the top of Mount Royal; park without charge in one of the city-operated parking areas; and take a leisurely 10-minute stroll to the Chalet, sitting at the crest of the mountain and commanding a magnificent view of the heart of the city and the mighty bridges that span the St. Lawrence River.

CHURCHES

In even the smallest of villages in Quebec, a church spire pointing heaven-ward is an indication of the significance of the church in French-Canadian life.

Some of the churches are old, with a history dating back to days of French colonization. Some are large, some small. Many are of particular interest to visitors, including the following:

One of the largest churches in North Americ is Montreal's *Notre Dame*. The first church was erected in 1656, replaced in 1672 and later by the present church which was consecrated in 1828.

The church can accommodate 12,000 people, has two galleries and contains many valuable paintings, carvings and stained glass representations of Biblical stories and incidents in the history of Old Montreal. The organ is a masterpiece and "Le Gros Bourdon" bell weighs 24,780 poundsé

From May to October official guides provided by the parish conduct visitors through the church and its museum without fee. In the museum are ancient works of art, paintings, lace, sculpture and a silver Madonna presented by King Louis XV of France.

The *Marie-Reine du Monde Cathedral* stands in the center of the downtown commercial area of Montreal. Sleek skyscrapers have sprung up around it in distinct contrast to the dignity of its old-world architecture.

A half-size replica of St. Peter's in Rome, the *Cathedral of Mary Queen of the World* has a facade of 288 feet, topped by 13 bronze statues which were the gifts of the 13 parishes in the archdiocese. Its dome rises splendidly to a height of nearly 250 feet above street level, topped by a golden cross 18 feet high. Inside, a sculptured canopy overhangs the great marble altar, intricately designed in marble, onyx and ivory.

1966 Calvin College Graduates from Canada

(A) Boehm, Joanne, Hamilton, Ontario; (J) Boers, Arthur T., Ancaster, Ontario; (J) Bulthuis, Henry J., Hamilton, Ontario; (J) Busink, Peter J., Abbotsford, British Columbia; (J) Crans, John D., Hamilton, Ontario; (J) Dees, Josie, Abbotsford, British Columbia, (J) De Jong, Arthur, Smithers, British Columbia; (J) Dekens, Louis, Rocky Mt. House, Alberta; (A) De Vries, John, Copetown, Ontario; (J) Doezema, Herman P., Drayton, Ontario; (A) Dykstra, Rennie, Bloomfield, Ontario; (J) Gritter, Anastasia, Fenwick, Ontario; (J) Hagens, Egbert, Calgary, Alberta; (J) Hart, Peter C., Peterborough, Ontario; (J) Heerema, Joanne, Calgary, Alberta; (J) Helleman, Adrianus A., Ottawa, Ontario; (J) Houtman, Harry, Trochu, Alberta; (J) Hutten, Geertje, Kentville, Nova Scotia; (J) Jansen, John K., Odessa, Ontario;((J) Jongejan, Audrey A. Goderich, Ontario; (J) Knoppers, Jake V., Montreal, Quebec; (J) Konynenbelt, Patricia J., Nobleford, Alberta; (J) Koops, Anne, Woodstock, Ontario; (J) Kruisselbrink, Bernard, Smithers, British Columbia; (J) Kuiken, Jacob, Calgary, Alberta; (J) Oost, William, Acton, Ontario; (J) Polman, Gerrit H., Prince George, British Columbia; (J) Poot, John, Willowdale, Ontario; (J) Reitsma, Jean, Hamilton, Ontario; (A) Reitsma, Michael, Blackfalds, Alberta; (J) Rhebergen, Johanna C., Brighton, Ontario; (J) Stolte, Helen, Abbotsford, British Columbia; (J) Van Brummelen, Annemieke, Calgary, Alberta; (A) Vanden Brink, Bernardus, Red Deer, Alberta; (A) Van Oosterom, James, Wyoming, Ontario; (J) Van Schepen, John, Owen Sound, Ontario; (A) Veenstra, Dorothy, Athens, Ontario; (J) Verdun, Marina, Sarnia, Ontario; (J) Visscher, Thereasa, Drayton, Ontario; (J) Vriend, Harry, Houston, British Columbia; (J) Vroon, Gerda, Calgary, Alberta; (J) Woudstra, Andrew, St. Thomas, Ontario; (J) Ypma, Jacob, Ft. William, Ontario; (J) Zekveld, Helena, Bowmanville, Ontario; (J) Dornbush, Muriel, Charlottetown, Prince Edward Island; (A) Vos, Jeannett, Rockwood, Ontario; (J) Elzinga, Melvin, Waterdown Ontario.

(J) = a June graduate.

(A) = an August graduate.

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

KOREAN DISTRIBUTION NEARLY 2,000,000

The frontier between the two Koreas is one of the most impenetrable in the world and there is no access to the Communist North for the evangelist, or even for the Bible.

Nonetheless, work of the Bible Society in the South is going from strength to strength. The distribution target for 1965 was exceeded and fell just below the two million mark showing an increase of 108.7 per cent. Since the "God's Word for a New Age" campaign began four years ago.

The 27 colporteurs in their tours of the country travelled over 130,000 miles and contacted 830,000 people. Over 800 new converts were brought into the fellowship of local churches some of whom have increased their financial support to the Society. One example of giving reads like a story from the Bible. It concerns a widow who had escaped from the Communist North and who sold a gold ring she had bought as dowry for her only daughter. She used the money to make herself and her daughter life members of the Society.

—*The British and Foreign Bible Society*

* • *

CRWRC BEGINS MODEST FOOD AID IN POVERTY-STRICKEN INDIA

You will be happy to hear that careful study and investigation has led to what appears to be an effective and responsible way of helping the famished people in India.

A trial shipment of protein rich Multipurpose Food is being made available to a responsible group of Christians in the Southern India area where our denomination once carried on a mission endeavor. The trial shipment at a cost of $950.00 is being made available for distribution by Christian groups.

The MPF is purchased through a special arrangement with the parent company in the U.S. The food is manufactured in India under a franchise agreement, thereby eliminating unnecessary shipping and handling cost.

Should this original shipment prove effective and helpful, similar additional shipments will be made.

—*Bulletin Emmanuel Chr. Ref. Church of Calgary*

* • *

EVANGELICAL FREE CHURCH OF AMERICA

Joining the swelling ranks of U.S. Protestants who need money for their schools and yet desire to keep church and state separate were delegates to the eighty-second annual conference of the Evangelical Free Church of America. A dean of the denomination's college called for "judicious use" of federal aid, but a committee report turned thumbs down on the idea. The whole question was tabled pending further study.

Immediated effect of the action was a loss of $183,000 in a grant said to have been offered the church's Trinity College by the federal government for a new science building.

—*Christianity Today*

* • *

CHURCH OF SCOTLAND ADMITS WOMEN TO ELDERSHIP

(Christian Century) John Knox's 400-year-old blast against the "monstruous regiment of women" was silenced when the 1966 General Assembly of the Church of Scotland voted in Edinburgh to admit women as elders on the same terms as men.

For 34 years the proposal that women be admitted to eldership has been raised and defeated. This year, despite efforts to send the proposal back to the presbyteries, the General Assembly voted by a large majority to give women equal status with men in this church office. This historic decision, a highlight of the 1966 assembly, was greeted with a burst of applause. Due largely to the tides of secularism which have hit Scotland membership decreased by over 44,000 since 1961. This astounding rate of decrease has shocked the leaders of the church into a sober re-examination of the church's life and its relation to other Christian communions.

(RES NE 6-2-66)

Canadian University's West Indies Research Centre

Scientific Studies in Sunny Barbados

Where soft, persistent trade winds urge never-ending processions of blue-water rollers upon wide, sweeping sandy beaches and the sun radiates its life-giving energy into responsive warmness of the tropical Atlantic — there is the scene of McGill University's biological research station in beautiful Barbados. Two thousand, four hundred air miles south from their home campus in Montreal, this small Canadian research group works in a world of tropical marine life, where side by side with the island's vacationing visitors, they swim the shallows collecting various specimens needed for rigorous scientific study. Intent on pure research into the sub-surface life of the world's sun-soaked waters they also act as host to visiting colleagues undertaking such down-to-earth studies affecting the picturesque island of Barbados as coastal erosion problems and bus transportation systems. McGill's Bellairs Research Institute is another example of Canada's growing participation in the varied aspects of international science and technology.

Gail Storey, 22, examines sea-urchins during special studies at *Bellairs Research Institute*, Barbados. in the West Indies.

In Barbados biological research station — extension of Montreal's McGill University — Dr. John Lewis of the department of marine science, at left, and Fritz Axelson study coral specimens.

Dr. Gretchen Schabtach of John Hopkins University in the U.S.A., studies turtle in one of institute's aquariums.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$5.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

We are blessed once again with a fourth child named:

DANIEL THEODORE

born July 19, 1966.

Mr. and Mrs.
William A. Thysse.
Marolin.
Billy.
Adrian.

8680 Hamilton Road,
London, Ont.

SALEM

did not receive an answer to all letters recently mailed to 1000 persons in Eastern Canada as yet.

Would you, please,

mail your answer now?

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

VOORTMANS *Dutch Style* **COOKIES**

let you see how good they really are

...and they taste just as good as they look

Look for VOORTMANS on the cookie shelf at your favourite food store. They cost no more, but you'll be delighted with their finer quality and "different" taste.

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

Buy them at your local food store

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED - GRIMSBY, ONTARIO

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

CROSS WORD PUZZLE

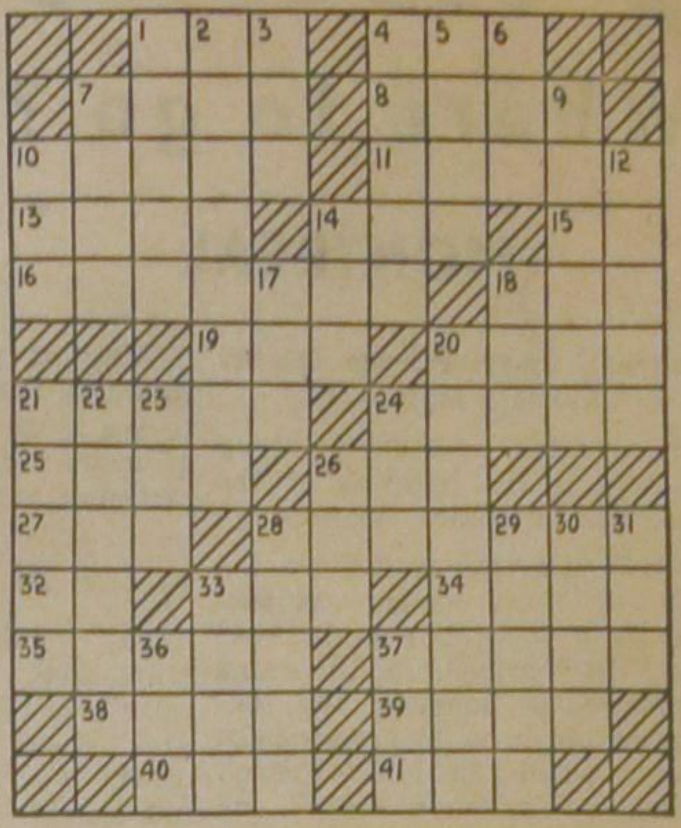

ACROSS
1. "Good King"
4. Spread grass to dry
7. Misplace
8. Foray
10. Saturate
11. System
13. French river
14. Double it for candy
15. Sun god
16. Equestrian footrest
18. Morsel
19. Trifle
20. Bee house
21. Frolic
24. Like a CIA message
25. Poke
26. Holy Land city
27. Tennis term
28. Book-y joint
32. Ahead
33. Spigot
34. Layer of iris
35. Draws closer
37. Cheese or sauce
38. Cut
39. Pointer
40. American poet
41. Pack animal

DOWN
1. Moslem nymph
2. Affirmed
3. American general
4. Walk
5. Merit
6. Performed
7. Oaf
9. Deduce
10. French pronoun
12. Valued
14. Purchase
17. Eggs
18. Offer
20. Neighbor of Nicaragua
21. Ladle
22. Does a gardening job
23. Decay
24. Able
26. Slope
28. Tack
29. Levels
30. Peruse
31. Sweet potato
33. Small combo
36. High mountain
37. Mandarin tea

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(80)

But to stand calm in public when he was tossed and torn in private; to preach consolation when he felt that his grief if Mary were so taken was inconsolable; to assure his hearers of the God whose people proved even down to old age his unchangeable love, when at the very time of her need all consciousness of the love seemed to be withdrawn: this was beyond his power. God could not expect of him strength which He failed to supply. . . .

He broke off abruptly, realizing as if another had spoken, to what point his personal grief had led him. So far — just so far, but that was as far as he had come — he had been enabled, he had not disgraced his profession, he had, under the watchful eyes of friends and critics — and critical friends who had thought his affection excessive and extravagant — been able to fulfil his office.

"Yes, Lord, yes. I would not be ungrateful; I would not be faithless. But how can I go now to preach? I am tired, so very tired! I have no feeling for the truth I must proclaim. I should be little better that a hypocrite. I trust in Thee. I know Thy promises must be true. And yet —

Suddenly, with unusual force, the thought struck him:

The promises of God must be true. I have proved too many, too often, to doubt now. He has promised to help me. Surely He will help me, if I am willing to be helped.

He stopped pacing the room, and realized, when his eyes cleared, that he was staring at Mary's picture, the same picture, poor but precious, that he had taken to sea and stared at on the long-ago occasion when he was afraid he had lost her. What he would have given then to be assured of thirty-seven years of her loving presence, and what an ungrateful wretch he was proving himself in return. Yet self-recognition and self-denunciation were very far from cure, as he had often proved. His eyes filled with yearning tears as he gazed and turned away, forcing his attention from grief back to the thought which had arrested him.

"Lord," he said aloud, for he could not command his thoughts long enough in silent prayer, "I am helpless — need I tell Thee? — in myself; I cannot even say I am willing, but I hope I am willing. Make me willing, without reserve, that Thou shouldest help me."

A few moments later he left the house, walked slowly but firmly down Coleman Street and along Lothbury to Poultry. Half an hour later the congregation saw their minister ascend the familiar pulpit.

" 'Fear not, thou worm Jacob, and ye men of Israel'," he read and no one present could have known from the sermon which followed that he had caught at the text as he made his way up the steps; "for I will help thee, saith the Lord, and thy Redeemer is the Holy One of Israel.' "

So, with no sensible elevation of feeling but with the simple assurance that God had engaged to support him, John continued outwardly unpurturbed during the period which seemed every day to set a new high-water mark in his affliction. Mary was noticeably weaker. The difficulty which she now experienced in walking from bed to sofa and back was not solely due to her present inertia. It was terrible for John that at the very time when the doctor said daily that it was doubtful if she could survive the night, she could not bear the mention of death and kept weakly making plans and giving instructions for Christmas, talking of making a visit in the spring, and showing almost her sole interest in long-unused dresses, which she insisted that Crabb bring out of the press and prepare to alter for her future use.

During this time the wife of the Reverend Thomas Scott, his convert and friend, died suddenly. Mary had known her for years and they had often exchanged visits. Divided between desire to spare her pain and a great yearning that she might again realize and speak of her own imminent dissolution, John broke the news. She looked at him, her eyes clouded with rebellion.

"Poor Mrs. Scott," she said; then coldly, "I suppose you think there is good reason that she should be taken, while out there —" she made a feeble gesture towards the street — "hundreds are spared who do no good to anyone and do harm when they can."

In all the bewilderment and bitterness of a trial which stretched in unrelieved sorrow, so that he could scarcely believe that little more than a fortnight had passed, John found his one ray of light in something which at first seemed not the least dark aspect. Not only towards God had his Dear's attitude changed; her whole relationship with him had altered. That she could utter, without softening or apology, words which, however true for her, she would once have suppressed to spare him: that might have been consonant with a desire to be honest. Complete cessation of all endearment, her lack of response to his touch, her indifference to his presence or to his departure: only the experience would have convinced him that he could find consolation in this. He did, though it was comfort a step removed from desperation. Her realization of acceptance with God might — from her hesitance in constant assurance — have been in doubt; her love for him had been spoken, written, amply demonstrated over forty years. Therefore, he argued with fearful logic, it was not his Mary who disclaimed faith and renounced God. It was the power which tempted her through the weakness and pain of her long-tried flesh. And if she should die in this state, it would make no difference. "Ask me not how a man died, but how he lived," he had answered a curious inquirer regarding the death-bed utterances of a friend. And he believed it.

"But for my sake, do not let her die in this state," he cried silently, towards dawn on the sixteenth night of her aberration. Betsey had insisted on returning home but he let her spend little time in the house, employing her as she loved to be employed, with visits and practical assistance to the poor who lived in the alleys and attics of his wealthy parish. The three maids and he had divided the night into watches and he had been wakened at four to find his wife sleeping quietly.

It was dark in the street but the candle threw enough light to let him see suddenly that Mary's eyes were open, and in the dimness he knew that they were meeting his again without that intangible veil obscuring their gaze.

"My poor Dear," she said and John felt, at the faint but familiar warmth in her voice, that he was awakening from a horrid dream, "how much sleep have you lost, sitting up to watch me? Come back to bed at once. I shall do very well."

In his relief, his gratitude that she was his again, restored from a state which made him realize what he had always known, that death was little to be deared in comparison, John was enabled to bear almost with equanimity the touching. trying weeks which followed. Whatever constitutional change had been taking place during that gloomy fortnight, the results were soon apparent. One ore two days more, supported on either side, she made the little journey from her bed to sofa. The next morning they found her utterly unable to move. The cancer, Dr. Benamer said, had affected the spine, but, though her legs and body were incapable of motion, her breast was so sensitive that the slightest touch distressed her. When it was necessary to move her from one side of the bed to the other, Betsey and he with the three servants, working with cautious tenderness and breaking off till her next faint assent allowed them to continue, accomplishd the feat in two hours. The books which she again tried to read were too heavy for her hands to hold. But the eagerness with which she listened when John and Betsey read to her, the close attention with which she followed his prayers, the gentle protesting gratitude with which she acknowledge their efforts and their vigilance: these were Mary. The whole household felt as if a heavy curtain had been drawn back to admit the light.

That is why Thou forbiddest idolatry, thought John looking down at her one morning, not to deny, but to spare us. When this can happen to an idol, when I, her idol, am powerless to help her, what would be our wretchedness if our depedence were solely on each other? Pity my poor sufferer, I beseech Thee. . . . Aloud he said, as she stretched out her hand with a welcoming smile:

"You suffer greatly."

Mary's brows, still upturning at the corners, knit in consideration.

"I suffer indeed, but not greatly," she contradicted. "Nothing as I thought a year ago I must suffer. And, thank the dear Lord, I am still able to use my hands."

John did and nearly broke down doing so. He had some painful news to tell and cast about to spare her the shock.

"Precious, you know whose illness has been much in our minds of late?"

She knew. Since the death of her family, and outside her household, no one occupied so dear a place in her affections as their beneficient friend, John Thornton. Her eyes spared him the necessity of making the announcement, and he went on:

"I think I should not have told you now, except that I am asked to act at his funeral and if I do I may be absent almost five hours."

"Go, by all means," said Mary, her eagerness restoring energy to her voice. "My Dearest, you know that I would not have you stay with me on any consideration. Oh, John, is that —?"

It was the funeral ring, enclosing a lock of Thornton's hair. Her eyes filled with tears.

"His last favour to us," she whispered, kissed it, and held it, as she had always done with anything dear, to her eyes before giving it back to him. "Dear, you must go, but while I am able, may I ask you something?"

He nodded.

"I shall not survive him long. And, my Dearest dear husband, remember what I told you, that the Lord is kind to me in this." Her voice became faint with longer speech. "I used to think I should like to be buried in Olney — you know, where Father is. I don't care at all now, as long as you will lie near me when God brings us together again. But my ring" — she held up her left hand where a guard kept the wedding-ring from slipping from her wasted finger — "I've never taken it off since you put it on — remember?"

(To be continued.)